R.L. STINE

BLESTEMUL PREOTESEI

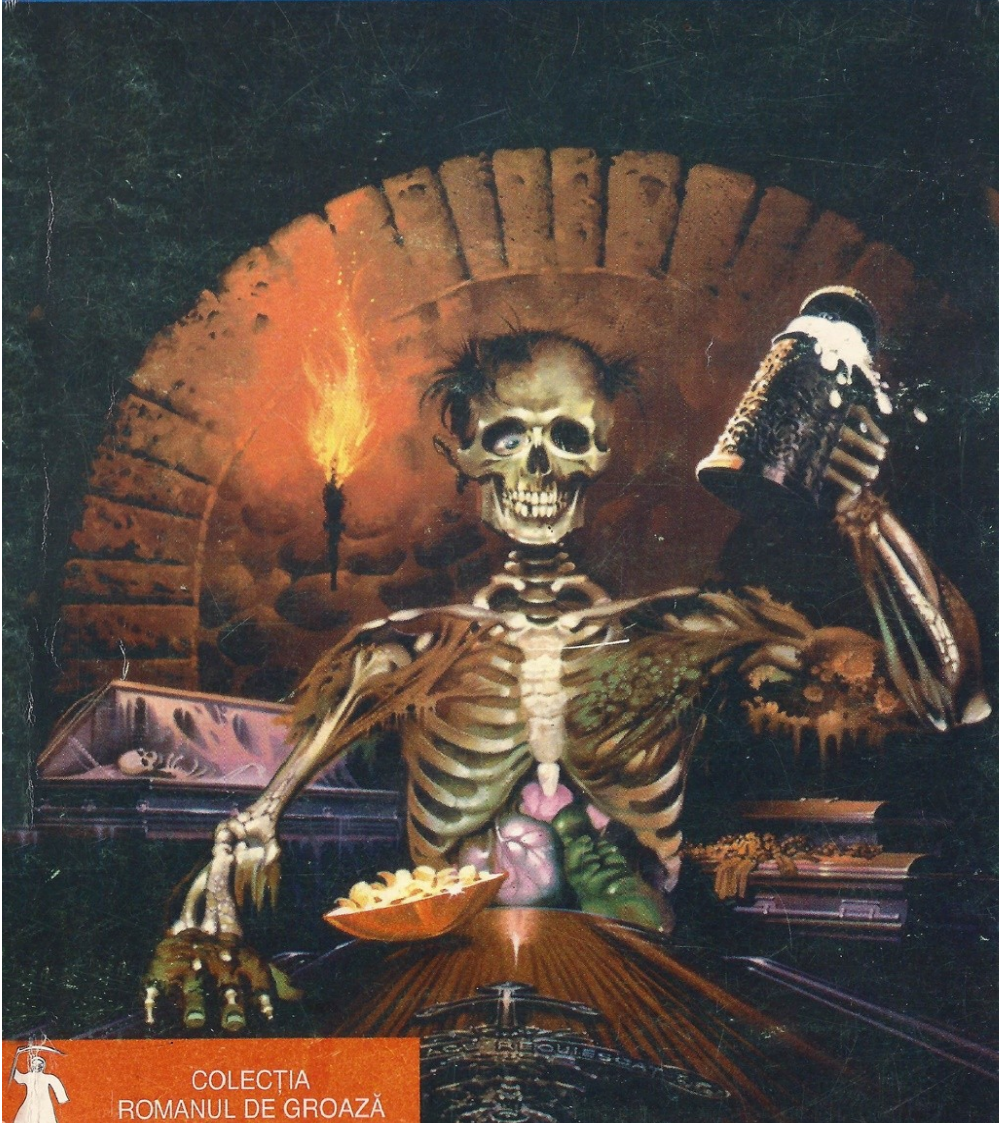

COLECȚIA
ROMANUL DE GROAZĂ

R.L. STINE

BLESTEMUL PREOTESEI

Traducere din limba engleză
OANA NEGUREANU

R.L. STINE
The Curse of the Mummy's Tomb
Copyright © 1993, Parachute Press

COLECȚIA ROMANUL DE GROAZĂ

Editura MIRON

1995

CAPITOLUL 1

Am văzut, Marea Piramidă şi mi s-a făcut sete.

Probabil din cauza acelui nisip. Aşa de uscat şi de galben, părea că se întinde pretutindeni. Din cauza lui, până şi cerul părea uscat.

Am înghiontit-o pe mama:

— Mamă, zău că mi-e sete.

— Nu acum, spuse ea ferindu-şi ochii cu o mână, în timp ce privea la piramida enormă.

Nu acum?

Ce înseamnă „nu acum”? Mi-e sete. *Acum!*

Cineva s-a lovit de mine şi s-a scuzat într-o limbă străină. Când am venit aici nici prin cap nu mi-ar fi trecut că pot fi atâţia turişti. Probabil că jumătate din oamenii din lume se hotărâseră ca anul acesta, să-şi petreacă vacanţa de Crăciun în Egipt.

— Dar mamă… am spus.

Nu aş fi vrut să scâncesc. Doar că gâtul îmi era tare uscat.

— Chiar mi-e sete.

— Nu putem să-ţi dăm ceva de băut acum, răspunse ea admirând în continuare piramida. Încetează să te mai porţi de parcă ai avea patru ani. Ai doisprezece ani, îţi aminteşti?

— Şi celor de doisprezece ani le e sete, am mormăit îmbufnat. Tot nisipul ăsta din aer mă sufocă.

— Uită-te la piramidă, răspunse ea puţin iritată. De asta am venit aici, nu pentru ceva de băut.

— Dar mă sufoc! m-am plâns tuşind şi ţinându-mă de gât.

O.K., nu mă sufocam. Am exagerat un pic încercând să-i atrag atenţia. Dar ea, şi-a tras pe frunte borul de la pălărie şi a continuat să admire piramida care părea că tremură din cauza aerului fierbinte.

M-am hotărât să încerc cu tata. Ca de obicei, el studia ghidurile pe care le căra peste tot după el. Cred că nici măcar nu se uitase încă la piramidă. El nu vedea niciodată nimic, pentru că stătea întotdeauna cu nasul în ghid.

— Tată, zău că mi-e sete, am spus şoptit, de parcă gâtul ar fi făcut un mare efort ca să se audă mesajul.

— Oho. Ştii ce lăţime are piramida asta? întrebă el privind la poza piramidei din carte.

— Mi-e sete tată.

— Are o lăţime de treisprezece acri, Gabe, spuse ei entuziasmat. Ştii din ce e construită?

El mă testa întotdeauna. De câte ori plecam într-o excursie, mereu îmi punea un milion de întrebări ca aceasta. Nu cred să fi răspuns corect la vreuna din ele.

— Vreun fel de rocă? am spus.

— Aşa e.

Îmi zâmbi, apoi se întoarse la cartea lui.

— Este construită din calcar. Blocuri de calcar. Spune aici că unele blocuri depăşesc o mie de tone.

— Oho! Asta înseamnă chiar mai mult decât cântăriţi tu şi cu mama luaţi împreună!

El îşi întoarse ochii spre mine şi se încruntă.

— Nu e amuzant, Gabe.

— Doar glumeam.

Tata e puţin sensibil în privinţa greutăţii lui, aşa că încerc să-l necăjesc pe tema asta de câte ori pot.

— Cum crezi tu că au transportat vechii egipteni pietrele astea de o mie de tone?

Timpul întrebărilor nu trecuse încă.

Am luat-o pe ghicite.

— Cu camioanele?

El râse.

— Camioane? Pe atunci nici măcar nu se inventase roata.

Mi-am umbrit ochii şi am privit spre piramidă. Chiar că era imensă, mult mai mare decât părea în fotografii. Şi mult mai uscată.

Nu-mi puteam imagina cum trăseseră pietroaiele acelea mari, de-a lungul nisipurilor, fără roţi.

— Nu ştiu, am mărturisit. Dar să ştii că mi-e sete.

— Nimeni nu ştie cum au făcut asta.

Deci fusese o întrebare capcană.

— Tată, pe cuvânt, vreau să beau ceva.

— Nu acum.

El aruncă o privire spre piramidă.

— Îţi dă un sentiment ciudat, nu-i aşa?

— Mie îmi face sete, am spus, încercând să-mi impun punctul de vedere.

— Nu. Vreau să spun că am un sentiment ciudat când mă gândesc că strămoşii noştri – ai mei şi ai tăi, Gabe – au umblat pe lângă piramidele astea, sau chiar au ajutat la construirea lor. Într-un fel îmi dă fiori. Ţie nu?

— Oarecum.

Dar avea dreptate. *Era* oarecum excitant.

Vedeţi, noi suntem egipteni. Vreau să spun, bunicii şi din partea mamei şi din partea tatălui, veniseră din Egipt. Ei s-au mutat în Statele Unite prin 1930. Mama şi tata s-au născut amândoi în Michigan. Noi toţi de abia aşteptam să vedem ţara unde se născuseră strămoşii noştri.

— Mă întreb dacă unchiul Ben este în interiorul piramidei acum, spuse tata umbrindu-şi ochii cu o mână.

Unchiul Ben Hassad. Aproape că-l uitasem pe unchiul meu, faimosul arheolog. Unchiul Ben fusese un alt motiv pentru care ne hotărâsem să venim în Egipt pe timpul vacanţei. Ăsta, precum şi faptul că mama şi cu tata aveau nişte afaceri de rezolvat în Cairo şi Alexandria şi în alte câteva localităţi.

Mama şi cu tata au propria lor afacere. Vând echipamente de congelare. De obicei nu-i prea grozav. Dar câteodată călătoresc şi în locuri plăcute, precum Egiptul, şi eu trebuie să merg cu ei.

Mi-am întors ochii spre piramide şi am început să mă gândesc la unchiul meu.

Unchiul Ben şi echipa lui, săpau în jurul Marii Piramide, explorând şi descoperind mumii noi, sau cel puţin aşa credeam eu. El fusese întotdeauna fascinat de ţara strămoşilor noştri. Trăia în Egipt de mulţi ani. Unchiul Ben era expert în piramide şi mumii. O dată, chiar i-am văzut poza în *National Geographic.*

— Când o să-l vedem pe unchiul Ben? am întrebat trăgându-l pe tata de braţ.

Fără să vreau l-am tras puţin prea tare şi ghidurile i-au căzut

din mână.

L-am ajutat să le ridice.

— Nu azi, spuse tata strâmbându-se.

Nu-i plăcea să se aplece. Îi stătea stomacul în cale.

— O să ne întâlnim cu el la Cairo peste câteva zile.

— De ce nu mergem până la piramidă să vedem dacă nu-i acolo? am întrebat nerăbdător.

— Nu avem voie, replică tata.

— Priveşte – cămile! mă înghionti mama arătându-le cu degetul.

Era destul de clar că unii oameni veniseră pe cămile. Una din ele părea să aibă un acces de tuse. Bănuiesc că îi era sete şi ei. Oamenii care călăreau cămilele erau turişti şi arătau destul de nelalocul lor, aşa, călare. Arătau ca şi cum habar n-ar fi avut ce trebuiau să facă în următorul moment.

— Ştii cum să te dai jos de pe o cămilă? l-am întrebat pe tata.

El privea spre piramidă studiindu-i vârful.

— Nu. Cum?

— Păi nu te dai jos de pe cămilă. Se aşază ea.

Ştiu. Ştiu. E o glumă foarte veche. Dar eu şi cu tata nu ne plictisisem de ea.

— Vezi cămilele? întrebă mama.

— Doar nu sunt orb, am replicat.

Când îmi era sete eram întotdeauna într-o dispoziţie proastă. Şi, de altfel, ce era atât de nemaipomenit la cămile? Nu arătau deloc grozav şi miroseau precum ciorapii mei după un meci de baschet.

— Ce-i cu tine? mă întrebă mama aranjându-şi mai bine borul de la pălărie.

— Ţi-am *spus,* m-am înfuriat fără să vreau. Mi-e sete.

— Ei, haide Gabe, mai spuse ea aruncându-i o privire lui tata, apoi se întoarse să studieze din nou piramida.

— Tată, crezi că unchiul Ben poate să ne ducă în piramidă? am întrebat plin de speranţă. Asta chiar că ar fi absolut grozav.

— Nu, nu cred, răspunse punându-şi ghidurile în buzunarul de la piept ca să poată ridica binoclul la ochi. Chiar nu cred, Gabe. Nu cred că este permis.

Nu mi-am putut ascunde dezamăgirea. Îmi închipuisem atâtea despre cum o să intrăm în piramidă cu unchiul meu, şi cum o să

descoperim mumii şi comori. Şi cum o să ne luptăm cu egiptenii antici reînviaţi ce-şi apără mormintele sacre şi cum vom scăpa după o urmărire sălbatică, exact ca Indiana Jones.

— Mi-e teamă că va trebui să admiri piramida de la distanţă, îmi spuse tata privind nisipul galben şi încercând să-şi regleze binoclul.

— Am admirat-o deja, am spus morocănos. Acum putem să mergem să bem ceva?

Cel puţin nu ştiam că peste câteva zile mama şi tata vor pleca şi eu voi intra în piramida la care ne holbam acum. Nu doar înăuntrul ei, dar chiar *prins* în interiorul ei, *îngropat* în interiorul ei – probabil pentru totdeauna.

CAPITOLUL 2

Am plecat de la Al-Jizah înapoi la Cairo în maşinuţa haioasă pe care o închiriase tata de la aeroport. Nu era un drum lung, dar mie aşa mi se părea. Maşina era doar cu puţin mai mare decât maşinuţele din parcul de distracţie, şi mă loveam cu capul de tavan la fiecare hop.

Îmi adusesem calculatorul cu mine, dar mama m-a obligat să-l las de-o parte ca să pot vedea Nilul atât timp cât şoseaua mărginea malul lui. Era foarte lat şi foarte maro.

— Nimeni din clasa ta nu vede Nilul de Crăciunul ăsta, spuse mama cu părul ciufulit de vântul fierbinte ce năvălea prin geamul deschis.

— Pot să mă joc cu calculatorul acum?

Vreau să spun că atunci când eşti în preajma lui, un râu e tot un râu.

Cam o oră mai târziu, eram înapoi la Cairo, pe străduţele lui înguste şi aglomerate. Din nefericire, tata a luat o cotitură greşită şi ne-a băgat într-un fel de piaţă, unde am rămas blocaţi pe o alee micuţă, în spatele unui ţarc de capre, pentru aproape o jumătate de oră.

Nu am băut nimic până am ajuns la hotel, iar atunci limba mea ajunsese de mărimea unui salam şi atârna exact ca cea a lui Elvis, cockerul nostru de acasă.

Dar pot spune şi un lucru drăguţ despre Egipt. Coca-Cola e la fel de bună ca şi cea de acasă. Este Coca-Cola clasică, nu alt tip. Şi îţi mai dau şi multă gheaţă, pe care mie îmi place s-o ronţăi între dinţi.

La hotel aveam un apartament, cu două dormitoare şi un fel de salonaş. Dacă te uitai pe fereastră, puteai vedea un zgârie-nori cu multe geamuri chiar peste drum, aşa cum vezi în fiecare

oraş.

Era şi un televizor în salonaş, dar toată lumea vorbea în arabă. Programele oricum nu păreau prea interesante. În special o grămadă de ştiri. Singurul canal în engleză era CNN. Dar şi acolo dădeau numai ştiri.

Tocmai începusem să discutăm despre unde vom merge să cinăm, când a sunat telefonul. Tata s-a dus în dormitor să răspundă. După câteva minute a chemat-o pe mama şi i-am auzit cum discutau despre ceva.

Vorbeau foarte încet, aşa că mi-am dat seama că era ceva în legătură cu mine, iar ei nu voiau ca eu să aud.

Ca de obicei, am avut dreptate.

Câteva minute mai târziu au ieşit amândoi din dormitor, arătând oarecum îngrijoraţi.

Primul meu gând a fost că cea care a sunat era bunica, să ne spună că s-a întâmplat ceva rău cu Elvis.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Cine a sunat?

— Eu şi cu tata trebuie să mergem la Alexandria. Chiar acum, spuse mama aşezându-se lângă mine pe canapea.

— Ha? Alexandria?

Nu trebuia să mergem acolo decât la sfârşitul săptămânii.

— Afaceri, spuse şi tata. Un client important vrea să ne vadă mâine la prima oră.

— Trebuie să luăm avionul care pleacă peste o oră, continuă mama.

— Dar nu vreau, le-am spus sărind de pe canapea. Vreau să stau la Cairo şi să-l văd pe unchiul Ben. Vreau să merg la piramide cu el. Mi-aţi promis!

Ne-am ciorovăit pe această temă scurt timp. Ei încercau să mă convingă că erau o grămadă de lucruri interesante de văzut şi în Alexandria, dar eu m-am ţinut tare pe poziţie.

În final, mama a avut o idee. A intrat în dormitor şi am auzit-o vorbind cu cineva la telefon. Câteva minute mai târziu, s-a întors în salonaş cu toată faţa numai zâmbet.

— Am vorbit cu unchiul Ben, ne anunţă ea.

— Oooh! Au telefon în piramidă? am întrebat.

— Nu. L-am sunat la cabana pe care o are la Al-Jizah, replică ea. A spus că va veni să aibă grijă de tine, dacă vrei. Cât timp suntem noi plecaţi la Alexandria.

— Da?

Asta părea să sune nemaipomenit. Unchiul Ben era unul dintre cei mai grozavi tipi pe care-i cunoşteam. Câteodată nici nu-mi venea să cred că e fratele mamei mele.

— Ai de ales Gabe, spuse ea privindu-l cu coada ochiului pe tata. Poţi să vii cu noi, sau, poţi să rămâi cu Ben până ne întoarcem.

Asta da alegere.

N-a trebuit să mă gândesc la asta mai mult de o fracţiune de secundă.

— Voi sta cu unchiul Ben! am declarat.

— Încă ceva, spuse mama zâmbind. S-ar putea să vrei să te mai gândeşti la asta.

— Nu-mi pasă, am insistat. L-am ales pe unchiul Ben.

— Sari este şi ea în vacanţa de Crăciun. Şi stă şi ea cu el.

— La naiba! am suspinat, şi m-am aruncat pe canapea lovind în perne cu amândoi pumnii.

Sari este fiica cea îngâmfată a unchiului Ben. Singura mea verişoară. E de aceeaşi vârstă cu mine – doisprezece ani – şi crede că e grozavă. Merge la şcoală în Statele Unite, în timp ce tatăl ei lucrează în Egipt.

E foarte drăguţă şi o ştie şi ea. Şi e deşteaptă. Şi ultima dată când am văzut-o era cu câţiva centimetri mai înaltă decât mine.

Asta a fost anul trecut de Crăciun, cred. Ea credea că e grozavă pentru că putea să ajungă la ultimul nivel al lui Super Mario Land. Dar nu era corect pentru că eu nu am Super Nintendo, ci doar Nintendo obişnuit. Aşa că nu aveam cum să exersez.

Cred că asta e ce-i place ei cel mai mult la mine, că poate să mă bată la toate jocurile de-adevăratelea. Sari este cea mai competitivă persoană pe care o cunosc. Ea trebuie să fie prima şi cea mai bună la orice. Dacă cineva din jur e pe cale să prindă o răceală, ea e cea care să o prindă prima!

— Nu mai lovi aşa în canapea, spuse mama, prinzându-mă de braţ şi ridicându-mă în picioare.

— Asta înseamnă că te-ai răzgândit? Vii cu noi? întrebă tată.

M-am gândit o secundă.

— Nu, voi rămâne aici cu unchiul Ben, am răspuns.

— Şi n-o să te baţi cu Sari? mă întrebă mama.

— Ea se bate cu mine, am protestat eu.
— Eu şi cu mama trebuie să ne grăbim, mai spuse tata.
Şi dispărură în dormitor ca să împacheteze. Am dat drumul la televizor şi am privit un soi de concurs în arabă. Concurenţii se prăpădeau de râs. Nu am putut să-mi dau seama de ce. Nu ştiu nici măcar un cuvânt în arabă.
După un timp, mama şi tata au ieşit din dormitor, târând după ei valizele.
— N-o să reuşim să ajungem la timp la aeroport, se văita tata.
— Am vorbit cu Ben, îmi spuse mama, aranjându-şi părul cu mâna. Va veni aici într-o oră, o oră şi jumătate. Gabe, nu te superi dacă. O să stai aici singur pentru o oră, nu-i aşa?
— Ha?
Nu prea era un răspuns, trebuie să recunosc. Dar întrebarea ei m-a luat prin surprindere.
Adică, nu mi-am închipuit vreodată că propriii mei părinţi mă vor lăsa singur, într-un hotel dintr-un oraş străin, unde nici măcar nu ştiam limba. Vreau să spun, cum puteau să-mi facă una ca asta?
— Nicio problemă, am spus. Sunt în regulă. O să mă uit la televizor până când vine unchiul Ben.
— Ben e deja pe drum, spuse mama. El şi cu Sari vor veni imediat. Şi am vorbit şi cu directorul hotelului. Mi-a spus că va veni cineva din când în când ca să vadă ce faci.
— Unde e hamalul? întrebă tata, plimbându-se nervos prin cameră. Am sunat după el de zece minute.
— Doar stai aici şi aşteaptă-l pe Ben, O.K? mă dăscăli mama venind lângă canapea şi trăgându-mă de urechi.
Din nu ştiu ce motiv, ea îşi închipuia că mie îmi plăcea treaba asta.
— Să nu ieşi din cameră să pleci pe undeva. Aşteaptă-l chiar aici.
Se aplecă şi mă sărută pe frunte.
— N-o să mă mişc, am promis. Voi sta chiar aici pe canapea. Nu mă voi duce nici măcar la baie.
— Nu poţi să fii şi tu câteodată serios? mă dojeni ea scuturând din cap.
Se auzi o bătaie puternică la uşă. Hamalul, un bătrân încovoiat ce părea că nu poate ridica nici măcar o pernă, sosise

ca să ia valizele.
Mama şi tata arătând foarte îngrijoraţi, mă îmbrăţişară, îmi dădură ultimele sfaturi şi îmi mai spuseră o dată să nu ies din cameră. Apoi uşa s-a închis în spatele lor, şi, dintr-odată s-a făcut foarte linişte.
Foarte linişte.
Am deschis televizorul doar ca să fac puţin zgomot. Concursul se terminase, şi, acum un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, citea ştirile în arabă.
— Nu mi-e frică, am spus cu voce tare.
Dar aveam un mic nod în gât.
Am mers până la fereastră ca să mă uit afară. Soarele era aproape de asfinţit. Umbra acelui zgârie-nori cădea peste stradă şi peste hotel.
Am luat paharul de Coca-Cola şi am băut o înghiţitură. Lichidul era apos şi trezit. Stomacul începu să-mi ghiorăie. Şi, dintr-odată mi-am dat seama că mi-era foame.
Serviciul de cameră, am gândit în primul moment.
Apoi am hotărât că e mai bine să nu-i chem. Ce s-ar fi întâmplat dacă eu îi chemam şi ei vorbeau numai arăbeşte?
M-am uitat la ceas. Şapte şi douăzeci. Îmi doream să vină mai repede unchiul Ben.
Nu eram supărat, Doar îmi doream să vină mai repede.
O.K. Poate că eram puţin neliniştit.
Am început să mă învârt de colo-colo. Am încercat să joc Tetris pe calculator, dar nu mă puteam concentra şi lumina nu era foarte bună.
Sari probabil că este campioană la Tetris, am gândit cu amărăciune. Dar *unde* erau? De ce dura atât de mult?
Am început să am gânduri oribile, înspăimântătoare: Dacă nu pot găsi hotelul? Dacă nu au înţeles bine şi se duc la alt hotel?
Dacă au avut un accident de maşină îngrozitor şi au murit? Şi eu am rămas singur la Cairo pentru zile întregi?
Da, ştiu. Erau gânduri idioate. Dar erau exact genul de gânduri care îţi vin atunci când te afli singur, într-un loc necunoscut, aşteptând să vină cineva.
Am privit în jos şi mi-am dat seama că scosesem din buzunarul pantalonilor mâna mumifiată.
Era mică, de mărimea unei mâini de copil. O mână micuţă,

înfăşurată în nişte bandaje maro, ca de hârtie. O cumpărasem dintr-un garaj cu câţiva ani în urmă, şi o purtam mereu la mine, ca să-mi aducă noroc.

Puştiul care mi-o vânduse îi spunea „Cea care cheamă”. Spunea că era folosită la chemarea spiritelor rele, sau cam aşa ceva. Nu-mi păsa de asta. Atunci nu am gândit decât că era un târg grozav pentru doi dolari. Vreau să spun, ce chestie grozavă poţi să găseşti într-un garaj. Şi poate că ceea ce spunea băiatul chiar era adevărat.

O treceam dintr-o mână în cealaltă în timp ce mă învârteam prin salonaş. Televizorul începuse să mă sâcâie, aşa că l-am închis.

Dar acum mă sâcâia liniştea.

Am lovit mâna mumifiată cu palma şi am continuat să mă plimb prin cameră.

Unde erau? Ar fi trebuit să fi ajuns de-acum.

Începusem să cred că alesesem prost. Poate că ar fi trebuit să plec la Alexandria cu mama şi cu tata.

Apoi am auzit un zgomot la uşă. Paşi.

Oare ei erau?

M-am oprit în mijlocul salonaşului şi am ascultat cu atenţie, privind de-a lungul holului îngust spre uşă.

Lumina era foarte slabă în hol, dar, am văzut cum se mişca clanţa.

Ce ciudat, am gândit. Unchiul Ben ar fi bătut mai întâi, nu-i aşa?

Clanţa era acum apăsată. Uşa începu să se deschidă încet.

— Hei… am strigat, dar cuvintele mi-au rămas în gât.

Uşa se deschidea încetul cu încetul, în timp ce eu o priveam înţepenit în mijlocul camerei, incapabil să ţip.

În prag stătea o siluetă înaltă, nedesluşită.

Mi s-a tăiat respiraţia, când, silueta s-a strecurat în cameră şi am văzut-o clar. Chiar şi în lumina slabă a asfinţitului, am putut vedea ce era.

O mumie.

Mă privea cu nişte ochi negri şi rotunzi prin găurile făcute în bandajele groase, străvechi.

O mumie.

Îndepărtându-se de perete şi venind încet spre mine în

salonaş, îşi întinse braţele ca pentru a mă înşfăca.

Am deschis gura să ţip, dar, n-a ieşit niciun sunet.

CAPITOLUL 3

Am făcut un pas în spate, apoi încă unul. Fără să-mi dau seama, am ridicat micuţa mână mumificată pregătit să-l lovesc pe intrus cu ea.

Când mumia a ajuns într-o porţiune mai bine luminată, am privit în ochii ei întunecaţi, adânci.

Şi i-am recunoscut.

— Unchiule Ben! am strigat.

Furios, am aruncat cu mâna mumifiată în el.

Aceasta i-a lovit bandajele de pe piept, apoi a căzut.

El se sprijini de peretele din spatele lui râzând, cu râsul acela răsunător al lui.

Şi apoi am văzut-o pe Sari băgându-şi capul pe uşă. Şi ea râdea.

Ei amândoi credeau că e foarte amuzant. Dar mie inima îmi bătea atât de tare, încât credeam că o să-mi sară din piept.

— Nu-i deloc amuzant! am strigat furios la ei, scrâşnind din dinţi.

Am respirat adânc o dată, apoi încă o dată, încercând să mă liniştesc.

— Ţi-am spus eu că o să se sperie, comentă Sari, intrând în cameră cu un zâmbet mare, de superioritate pe faţă.

Unchiul Ben râdea atât de tare, încât îi curgeau lacrimile pe faţa bandajată. Era un bărbat mare, înalt şi solid, şi râsul lui zguduia camera.

— N-ai fost chiar aşa de speriat – nu-i aşa, Gabe?

— Ştiam că tu eşti, am spus în timp ce inima încă mi se zbătea în piept ca un hopa-mitică. Te-am recunoscut imediat.

— Oarecum *păreai* speriat, insistă Sari.

— N-am vrut să stric gluma, am replicat, întrebându-mă dacă

ei chiar văzuseră cât de îngrozit fusesem.

— Ar fi trebuit să vezi ce faţă aveai! strigă unchiul Ben şi izbucni din nou în râs.

— L-am spus să nu facă asta, interveni Sari aşezându-se pe canapea. Mă mir că cei din hotel l-au lăsat să intre aşa costumat.

Unchiul Ben se apleacă şi ridică mâna mumifiată pe care o aruncasem în el.

— Este obişnuit cu mine şi cu glumele mele, corect Gabe?

— Mda, am mormăit evitându-i privirea.

În secret, am recunoscut faţă de mine însumi că îmi displăcea total costumaţia lui stupidă, întotdeauna îmi displăcuseră glumele lui prosteşti, întotdeauna. Şi, acum mai era şi Sari, care rânjea la mine din locul ei de pe canapea, ştiind că am fost atât de speriat, încât aproape că am făcut un stop cardiac.

Unchiul Ben îşi scoase câteva din bandajele care îi acopereau faţa. Veni spre mine şi-mi restitui micuţa mână mumifiată.

— De unde ai chestia asta? întrebă el.

— De la un garaj, am răspuns.

Am încercat să-l întreb dacă era adevărată, dar el m-a prins într-o îmbrăţişare de urs. Tifonul m-a zgâriat pe obraz.

— Îmi pare bine să te văd, Gabe, îmi spuse încet. Te-ai mai înălţat.

— E aproape la fel de înalt ca mine, intră în vorbă şi Sari.

Unchiul Ben îi făcu semn să vină la el.

— Ridică-te şi ajută-mă să scot chestiile astea de pe mine.

— Tocmai când începuse să-mi placă cum arăţi cu ele! spuse Sari.

— Vino odată şi ajută-mă, insistă tatăl ei.

Sari se ridică cu un oftat, răsfirându-şi părul negru, strălucitor pe umeri. Se apropie de tatăl său şi începu să-i scoată bandajele.

— Am avut ceva bătaie de cap până m-am deghizat în mumie, Gabe, recunoscu unchiul Ben, odihnindu-şi un braţ pe umerii mei, în timp ce Sari continua cu lucrul. Dar asta-i doar din cauză că sunt atât de entuziasmat de ceea ce se întâmplă în piramidă.

— Ce se întâmplă? am întrebat plin de neastâmpăr.

— Tata a descoperit o nouă cameră mortuară, interveni Sari, înainte ca tatăl ei să poată deschide gura. Explorează părţi ale

piramidei nedescoperite de mii de ani.

— Chiar aşa? am strigat. E nemaipomenit!

Unchiul Ben chicoti.

— Aşteaptă până o să vezi.

— Să văd?

Nu eram prea sigur de ceea ce voia să spună.

— Asta înseamnă că o să mă iei cu tine în piramidă?

Vocea îmi era atât de ascuţită că numai câinii ar fi putut s-o audă. Dar nu-mi păsa. Aproape că nu-mi venea să cred ce noroc aveam. Urma să intru în Marea Piramidă, într-o secţiune ce nu mai fusese descoperită până acum.

— N-am de ales, spuse plin de haz unchiul Ben. Ce altceva să fac cu voi doi?

— Sunt şi mumii acolo? am întrebat. Chiar vom vedea mumiile?

— E vreo comoară pe acolo, unchiule Ben? Relicve egiptene? Sunt pereţii pictaţi?

— O să vorbim despre asta în timpul cinei, spuse el trăgând de ultimul bandaj. Sub tot tifonul ăla era îmbrăcat cu o cămaşă sport şi pantaloni subţiri. Haideţi! Sunt mort de foame.

— Hai să ne întrecem până jos, mă provocă Sari împingându-mă din calea ei pentru a-şi face loc să iasă mai repede din cameră.

* *

Am mâncat jos, în restaurantul hotelului. Peste tot pe pereţi erau pictaţi palmieri şi peste tot în jurul restaurantului erau aşezate ghivece mari cu palmieri miniaturali. Ventilatoarele mari agăţate de tavanul de lemn, se roteau încet deasupra capetelor noastre.

Ne-am aşezat toţi trei într-un separeu mare, eu şi cu Sari în faţa unchiului Ben. Am studiat meniul lung. Era tipărit şi în arabă şi în engleză.

— Ia ascultă aici, Gabe, îmi spuse Sari cu un zâmbet încrezut, începând să citească cuvintele în arabă.

Ce lovitură.

Chelnerul îmbrăcat în costum alb ne-a adus un coş cu lipii şi un castron cu un sos verde să înmuiem pâine în el. Eu am comandat sandviş-uri şi cartofi prăjiţi. Sari a comandat un hamburger.

Ceva mai târziu, după ce aproape terminasem de mâncat, unchiul Ben ne-a dat mai multe amănunte despre ce a descoperit în piramidă.

— După cum probabil ştiţi, începu el înghiţind un dumicat de pâine, piramida a fost construită în jurul anului 2500 î.c., în timpul domniei Faraonului Khufu.

— Odihnească-se în pace, spuse Sari.

Altă glumă idioată.

Tatăl ei chicoti. Eu m-am strâmbat la ea.

— Era cea mai mare construcţie din acel timp, continuă unchiul Ben. Ştiţi ce lăţime are baza piramidei?

Sari scutură din cap.

— Nu. Ce lăţime are?

— Eu ştiu, am spus zâmbind. Are o lăţime de treisprezece acri.

— Hei – asta e! exclamă unchiul Ben impresionat.

Sari mi-a aruncat o privire surprinsă.

Un punct pentru mine! am gândit încântat, scoțând limba la ea.

Şi un punct pentru ghidurile tatălui meu.

— Piramida a fost construită ca un loc mortuar imperial, povesti mai departe unchiul Ben, devenind serios. Faraonul a cerut să fie construită aşa de mare, ca să poată ascunde camera mortuară.

Egiptenii erau îngrijoraţi din cauza jefuitorilor de morminte. Ei ştiau că oamenii vor încerca să pătrundă acolo şi să ia toate bijuteriile şi comorile care erau îngropate odată cu proprietarul lor. Aşa că au construit o mulţime de tunele şi camere, un labirint confuz, pentru a-i opri pe jefuitori să găsească adevărată cameră mortuară.

— Dă-mi ketchup-ul, te rog, ne întrerupse Sari.

I-am dat ketchup-ul.

— Sari a mai auzit toate astea şi înainte, spuse unchiul Ben, înmuind pâine în sosul întunecat din farfurie. Şi cum spuneam, noi, arheologii am crezut că descoperisem toate tunelele şi camerele din această piramidă. Dar acum câteva zile, echipa mea şi cu mine am descoperit un tunel care nu este trecut pe nicio hartă. Un tunel neexplorat, nedescoperit până acum. Şi noi credem că tunelul ăsta ne-ar putea conduce la adevărata

cameră mortuară a lui Khufu în persoană!

— Excelentă am exclamat. Sari şi cu mine o să fim acolo când o vei găsi?

Unchiul Ben chicoti.

— Chiar nu ştiu, Gabe. Ar putea să dureze ani de explorări atente. Dar o să vă iau mâine, acolo, jos, în tunel. Apoi le veţi putea spune prietenilor voştri că efectiv aţi fost în interiorul anticei piramide a lui Khufu.

— Eu am fost deja acolo, sări Sari. Îşi întoarse ochii spre mine: E foarte întuneric. S-ar putea să te sperii.

— Nu, n-o să mă sperii, am insistat. Nicio şansă.

* *

Toţi trei am petrecut noaptea în apartamentul părinţilor mei. Mi-au trebuit ore întregi ca să adorm. Bănuiesc că eram prea surescitat la gândul că voi intra în piramidă. Îmi tot imaginam că vom găsi mumii şi coşuri întregi cu bijuterii antice şi alte comori.

Unchiul Ben ne-a trezit devreme a doua zi dimineaţă, şi am pornit cu maşina spre piramidă pe lângă Al-Jizah. Aerul era deja fierbinte şi înăbuşitor. Soarele părea să atârne jos deasupra deşertului precum un balon portocaliu.

— Aici e! declară Sari arătând spre fereastră.

Şi am văzut Marea Piramidă ridicându-se din nisipul galben, ca un fel de miraj.

Unchiul Ben i-a arătat un permis special gardianului în uniformă albastră şi ne-am continuat drumul pe o şosea particulară, îngustă, care cotea prin nisip până în spatele piramidei. Am parcat lângă alte maşini şi camionete în umbra gri-albăstruie a piramidei.

Când am coborât din maşină, stomacul meu se strânse de emoţie. Am privit în sus la rocile mari şi erodate ale piramidei.

Are o vechime de aproape patru mii de ani, am gândit. Sunt pe cale să intrăm în ceva ce a fost construit cu patru mii de ani în urmă!

— Ţi s-a dezlegat şiretul, spuse Sari.

În mod sigur ştie cum să aducă un tip la realitate.

M-am lăsat pe nisip să-mi leg şiretul. Din cine ştie ce motiv, şiretul de la stângul se dezlega mereu, chiar şi atunci când făceam nod dublu.

— Oamenii mei sunt deja înăuntru, ne spuse unchiul Ben. Şi

acum, vă rog să staţi cât mai aproape, O.K.? Nu vă plimbaţi. Tunelele sunt ca un labirint. E foarte uşor să te pierzi.

— Nicio problemă, am spus, vocea mea tremurătoare dezvăluind cât de emoţionat şi de nervos eram.

— Nu-ţi face griji, tată. O să fiu cu ochii pe Gabe, spuse Sari.

Ea era doar cu două luni mai mare ca mine. De ce trebuia să se poarte de parcă ar fi fost dădaca mea, sau cam aşa ceva?

Unchiul Ben ne-a dat la amândoi lanterne.

— Prindeţi-le la pantaloni până ce ajungem jos, ne-a instruit el. Mă privi drept în ochi. Nu crezi în blesteme, nu-i aşa? Ştii tu – genul de blesteme egiptene străvechi.

Nu ştiam cum să răspund aşa că am scuturat doar din cap.

— Bine, replică unchiul Ben zâmbind. Pentru că unul dintre oamenii mei pretinde că am violat un secret antic, intrând în acest tunel nou şi aşa am activat un anume blestem.

— Nouă nu ne e frică, spuse Sari îmbrâncindu-l spre intrare. Hai să mergem tată.

Şi, câteva secunde mai târziu păşeam prin mica deschizătură tăiată în piatră. Aplecându-mă, i-am urmat printr-un tunel îngust ce părea că ne conduce încetul cu încetul în jos.

Unchiul Ben deschidea calea, luminând drumul cu o lanternă puternică, cu halogen. Podeaua piramidei era moale şi nisipoasă. Aerul era rece şi umed.

— Zidurile sunt de granit, spuse unchiul Ben, oprindu-se să treacă o mână de-a lungul tavanului jos. Toate tunelele sunt construite din calcar.

Temperatura a scăzut dintr-odată. Aerul era şi mai încărcat de umezeală. De-abia atunci mi-am dat seama de ce unchiul Ben ne-a obligat să ne punem pulovere.

— Dacă ţi-e frică putem să ne întoarcem, mă luă Sari peste picior.

— Sunt în regulă, am spus repede.

Tunelul s-a sfârşit abrupt. Un perete de un galben-pal a răsărit în faţa noastră. Lanterna lui Ben a luminat o gaură mică şi întunecoasă tăiată în podea.

— Coborâm, ne spuse Ben, gemând când se lăsă în genunchi. Se întoarse spre mine. Mi-e teamă că nu există o altă cale până jos, la tunelul cel nou. Oamenii mei au instalat aici o scară de frânghie. Nu te grăbi, ia-o uşor, câte o treaptă o dată şi vei fi în

siguranţă.

— Nicio problemă, am spus.

Dar vocea îmi era spartă.

— Nu privi în jos, mă sfătui Sari. S-ar putea să ameţeşti şi atunci vei cădea.

— Mulţumesc pentru încurajare, am răspuns acru şi mi-am făcut loc pe lângă ea. Voi coborî eu primul.

Deja mă plictisisem de purtarea ei îngâmfată. Acum eram hotărât să-i arăt eu cine era curajos şi cine nu.

— Nu. Lasă-mă pe mine primul, mă opri unchiul Ben ridicând o mână. Apoi o să luminez scara şi o să te ajut să ajungi cu bine jos.

Cu un alt geamăt se vârî în gaură. Era atât de mare, că aproape nu încăpea.

Încet, începu să coboare. Scara nu era prea stabilă. Se tot smucea înainte şi înapoi sub greutatea lui, în timp ce el cobora încet şi cu grijă.

— E drum lung până jos, am spus încetişor.

Sari n-a spus nimic. În semiîntuneric, am putut să-i văd faţa îngrijorată. Îşi tot muşca buza de jos urmărind coborârea tatălui ei.

Şi ea era nervoasă.

Asta mi-a ridicat moralul foarte mult.

— O.K. Am ajuns. Tu eşti următorul, Gabe, strigă de jos unchiul Ben.

M-am întors şi mi-am băgat picioarele în scara de frânghie. Am rânjit spre Sari.

— Ne vedem jos.

Mi-am coborât mâinile, şi când m-am prins de marginile scării am şi ţipat.

— Au!

Frânghia nu era netedă. Era aspră. Mi-a tăiat palmele.

Durerea ascuţită m-a făcut să-mi desprind mâinile.

Şi, chiar înainte de a-mi da seama de ceea ce se întâmpla, am început să cad.

CAPITOLUL 4

Două mâini se întinseră după mine. Ţâşniră prin aer şi îmi prinseră încheieturile.

— Ţine-te bine! ţipă Sari.

Ea îmi încetinise căderea suficient timp pentru a-mi permite să mă agăţ din nou de scara de frânghie.

— Oh! Au! am reuşit să îngaim.

Asta era tot ce puteam spune. M-am agăţat cu disperare de frânghie, aşteptând să mi se mai potolească bătăile inimii. Am închis ochii şi n-am mai mişcat. Mă agăţasem de scara de frânghie atât de tare, încât aproape amorţisem.

— Ţi-am salvat viaţa, strigă Sari, aplecându-se prin gaură.

Am deschis ochii şi am privit în sus la ea.

— Mulţumesc, am spus recunoscător.

— Cu plăcere, replică ea şi izbucni în râs, un râs de uşurare, bănuiesc.

De ce n-am putut să-i salvez eu ei viaţa? m-am întrebat furios. De ce nu pot fi şi eu câteodată marele erou?

— Ce s-a întâmplat, Gabe? întrebă de jos unchiul Ben, vocea lui bubuitoare răsunând în toată camera.

Cercul de lumină de la lanterna lui dansa de-a lungul pereţilor de granit.

— Frânghia mi-a tăiat mâinile, i-am explicat. Nu mă aşteptam…

— Nu te grăbi, spuse el răbdător. O treaptă o dată, îţi aminteşti?

— Coboară-ţi mâinile. Nu le lăsa să alunece, mă, sfătui Sari, cu faţa băgată în gaura de deasupra mea.

— O.K., O.K., am spus încercând să respir normal.

Am inspirat adânc, apoi, încet, cu grijă, am coborât pe lunga

scară de frânghie.

După scurt timp, eram toţi trei la nivelul tunelului, cu lanternele aprinse, ochii noştri urmărind cercurile de lumină.

— Pe aici, ne spuse unchiul Ben, şi o porni spre dreapta, mergând încet, încovoindu-se din cauza tavanului jos.

Ghetele noastre scârţâiau pe podeaua nisipoasă. Am văzut un alt tunel ce o cotea spre dreapta, apoi un altul spre stânga.

— Acum respiram un aer care are patru mii de ani vechime, ne informă unchiul Ben, luminând calea din faţa lui.

— Chiar aşa şi miroase, i-am şoptit eu lui Sari.

Ea râse.

Aerul chiar mirosea a vechi. Cumva greu şi lipicios. Ca ceva antic.

Tunelul se mai lărgi puţin când o coti la dreapta.

— Intrăm adânc în pământ, ne anunţă Ben. Simţiţi cum mergem în jos?

Sari şi cu mine, am murmurat amândoi că simţim.

— Eu şi cu tata am explorat tunelele de pe margine ieri, îmi spuse Sari. Am găsit şi un sarcofag într-o cămăruţă. Unul frumos, perfect conservat.

— Avea şi o mumie în el? am întrebat-o plin de speranţă.

De abia aşteptam să văd o mumie. Muzeul de acasă nu avea decât una singură. O privisem şi o studiasem toată viaţa.

— Nu. Era gol, răspunse Sari.

— Ştii de ce o mumie nu are niciun hobby? întrebă unchiul Ben oprindu-se brusc.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Pentru că e prea prinsă de munca ei! exclamă unchiul Ben râzând singur de gluma lui.

Eu şi cu Sari am reuşit doar să zâmbim vag.

— Nu-l încuraja, îmi spuse Sari, suficient de tare ca să o poată auzi şi taică-său. Ştie un milion de glume cu mumii şi toate sunt la fel de proaste.

— Hei, aşteptaţi-mă! Doar o secundă, le-am strigat şi m-am aplecat să-mi leg şiretul, care se dezlegase din nou.

După puţin timp, tunelul se curbă iar, apoi se ramifică în alte două tunele. Unchiul Ben ne conduse prin cel din stânga, care era aşa de îngust, încât trebuia să ne strecurăm prin el, mergând lateral şi cu capetele plecate, până când se lărgi într-o

cameră spaţioasă cu tavan înalt.

Mi-am îndreptat spinarea şi m-am întins. Era aşa de bine să scapi de înghesuială. Am privit în jurul acelei camere mari.

Privirea mi-a căzut pe cei câţiva oameni de lângă peretele îndepărtat, care munceau cu nişte unelte de săpat. Becuri puternice erau atârnate pe perete, deasupra lor, ataşate la un generator portabil.

Unchiul Ben ne-a condus spre ei şi ne-a prezentat. Erau patru lucrători, doi bărbaţi şi două femei.

Un alt bărbat stătea mai departe cu un carneţel în mână. Era un egiptean îmbrăcat tot în alb, cu excepţia unei băsmăluţe roşii legată la gât. Avea păr negru, lucios, pieptănat peste cap şi prins la spate într-o codiţă. Ne privea pe Sari şi pe mine, dar nu s-a apropiat. Părea că ne studiază.

— Ahmed, ai făcut cunoştinţă cu fiica mea ieri. Acesta este Gabe, nepotul meu, îi strigă unchiul Ben.

Ahmed înclină capul, dar nu zâmbi şi nici nu spuse nimic.

— Ahmed e de la Universitate, îmi explică unchiul Ben cu o voce înceată. El a cerut permisiunea să ne observe, şi eu am fost de acord. E foarte tăcut. Dar nu-l întreba de blestemele antice. El este cel care mă tot avertizează că sunt într-un pericol de moarte.

Ahmed aprobă iar din cap, fără să spună nimic. Doar se holba la mine de-un timp îndelungat.

Ciudat individ, am gândit.

Mă întrebam dacă mi-ar povesti ceva despre blestemele străvechi. Mă dădeam în vânt după poveştile cu blesteme străvechi.

Unchiul Ben se întoarse spre echipa lui.

— Deci? Vreun progres astăzi?

— Noi credem că ne-am apropiat binişor, răspunse un bărbat tânăr cu părul roşcat, îmbrăcat cu o pereche de blugi tociţi şi o cămaşă albastră de lucru. Apoi adăugă: Doar la o cocoaşă.

Ben se încruntă.

— Mulţumesc, Quasimodo.

Toată echipa începu să râdă. Bănuiesc că lor le plăceau glumele unchiului Ben.

— Quasimodo era cocoşatul de la Notre Dame, îmi explică Sari cu tonul ei de superioritate.

— Ştiu, ştiu, am răspuns iritat. Am priceput gluma.

— Dar s-ar putea să ne-ndreptăm într-o direcţie greşită, le spuse unchiul Ben oamenilor, scărpinându-şi chelia din vârful capului. Tunelul ar putea să fie acolo, le arătă el peretele din partea dreaptă.

— Nu, eu cred că ne-am apropiat, interveni o femeie tânără cu faţa acoperită de praf. Vino aici. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea îl conduse spre o îngrămădeală de pietre şi sfărâmături. El lumină locul arătat, apoi se aplecă să examineze mai de aproape ceea ce îi arăta ea.

— E foarte interesant, Christy, îi spuse unchiul Ben frecându-şi bărbia, apoi se lansară într-o discuţie aprinsă.

După un timp, alţi trei lucrători intrară în cameră cărând lopeţi şi târnăcoape. Unul dintre ei ducea un fel de echipament electronic într-o cutie plată de metal. Arăta oarecum ca un computer portabil.

Aş fi vrut să-l întreb pe unchiul Ben ce era, dar el era în colţ, prins în discuţia lui cu fata pe care o chema Christy.

Sari şi cu mine ne-am îndreptat spre intrarea în tunel.

— Cred că a uitat de noi, îmi spuse Sari mohorâtă.

Am fost de acord, luminând cu lanterna tavanul înalt şi crăpat.

— Odată ajuns aici jos împreună cu echipa lui, uită de tot ce nu face parte din preocupările lui, continuă ea oftând.

— Aproape că nu-mi vine să cred că suntem chiar în piramidă! am exclamat încântat.

Sari râse. Lovi podeaua cu piciorul.

— Priveşte – praf antic.

— Mda, am răspuns lovind şi eu cu piciorul în podea. Mă întreb cine a trecut oare pe aici ultimul. Poate vreo prinţesă egipteană. Poate chiar un faraon. Poate chiar au stat aici, în locul ăsta.

— Hai să mergem să explorăm, spuse dintr-odată Sari.

— Ha?

Ochii ei întunecaţi străluceau, iar pe faţă avea o expresie cu adevărat drăcească.

— Hai să mergem, Gabey – hai să verificăm nişte tunele sau aşa ceva.

— Nu-mi spune Gabey, am protestat eu. Zău aşa, Sari, doar

ştii că nu-mi place.

— Îmi pare rău, se scuză ea chicotind. Vii?

— Nu se poate, am insistat eu, uitându-mă la unchiul Ben care tocmai se ciorovăia cu tipul care ducea chestia aceea care semăna cu un computer. Tatăl tău a spus să rămânem aici cu el. A spus…

— O să fie ocupat ore întregi, mă întrerupse ea privindu-l peste umăr. Nici măcar n-o să observe că am plecat. Zău.

— Dar Sari…

— Şi de altfel, continuă ea punându-şi mâinile pe umerii mei şi împingându-mă spre ieşirea din tunel, n-ar vrea să stăm pe aici. L-am încurca din treabă.

— Sari…

— Am fost în explorare ieri, spuse ea împingându-mă cu amândouă mâinile. Nu ne îndepărtăm. Nu te poţi pierde. Toate tunelele duc spre camera asta mare. Pe bune.

— Dar eu nu cred că e bine, am spus cu ochii pe unchiul Ben care se lăsase în patru labe, săpând pe lângă zid cu un fel de târnăcop. Dă-mi drumu'. Zău. Eu…

Şi apoi ea a zis ceea ce mă aşteptam să spună. Ceea ce spunea *mereu* când voia ceva anume.

— Eşti laş ca o găină?

— Nu, am insistat. Ştii ce ne-a spus tatăl tău…

— Găină? Găină? Găină?

Şi începu să cotcodăcească ca o găină. Enervant.

— Opreşte-te, Sari!

Am încercat să par cât mai dur şi mai ameninţător.

— Eşti ca o găină, Gabey? repeta ea rânjind de parcă tocmai ar fi câştigat o mare victorie. Ei, Gabey?

Ea doar mă privea.

Am făcut o mutră dezgustată.

— O.K., O.K. Hai să explorăm.

Păi ce altceva puteam spune?

— Dar nu prea departe, am adăugat.

— Nu-ţi face griji, spuse ea zâmbind. N-o să ne pierdem. O să-ţi arăt câteva tunele pe care le-am văzut ieri. Unul dintre ele are un animal ciudat cioplit pe perete. Cred că e un fel de pisică. Nu sunt sigură.

— Adevărat? am şoptit emoţionat. Am văzut poze cu cioplituri

în relief, dar niciodată…

— S-ar putea să fie o pisică, spuse Sari. Sau poate o persoană cu cap de animal. E într-adevăr ciudat.

— Unde e?

— Urmează-mă!

Ne-am mai uitat încă o dată la unchiul Ben, care era tot în patru labe şi săpa pe lângă zid, apoi am urmat-o pe Sari afară din cameră.

Ne-am strecurat prin tunelul îngust, apoi am cotit şi am intrat într-un tunel oarecum mai larg, din dreapta. Am ezitat, rămânând în urma ei cu câţiva paşi.

— Eşti sigură că o să ne putem întoarce? am întrebat în şoaptă, ca să nu mă poată acuza că par speriat.

— Nicio problemă, răspunse ea. Ţine-ţi lumina lanternei în jos. Este o cămăruţă destul de drăguţă la celălalt capăt al tunelului.

Am continuat să mergem prin tunelul care se curba spre dreapta. Apoi se ramifica în două deschideri joase, şi Sari intră în cea din stânga.

Aerul deveni puţin mai cald. Mirosea a închis, ca şi cum s-ar fi fumat mai multe ţigări acolo.

Noul tunel era mai lat decât celălalt. Sari mergea mai repede acum, distanţându-se tot mai mult de mine.

— Hei – aşteaptă-mă! am strigat.

Mi-am privit picioarele, să văd dacă nu mi s-a desfăcut iar şiretul. Cu un geamăt sonor, m-am aplecat să-l leg la loc.

— Hei, Sari, aşteaptă-mă!

Ea nu părea să mă audă.

Puteam vedea la distanţă lumina lanternei ei, cum creştea pe pereţii tunelului.

Apoi a dispărut dintr-odată.

Oare i se consumaseră bateriile?

Nu. Probabil că tunelul o cotea iarăşi, am dedus. A ieşit doar din raza mea vizuală.

— Hei, Sari! am strigat. Aşteaptă-mă! Aşteaptă*-mă!*

Am privit la tunelul întunecos ce se întindea în faţa mea.

— Sari?

De ce nu-mi răspundea?

CAPITOLUL 5

— Sari!

Vocea mea răsuna de-a lungul tunelului întortocheat.

Niciun răspuns.

Am strigat din nou şi am ascultat cum îmi scade vocea în intensitate, în timp ce ecoul îi repeta numele iar şi iar.

La început am fost furios.

Ştiam ce făcea Sari.

În mod deliberat nu răspundea, în mod deliberat încerca să mă înspăimânte.

Trebuia să dovedească că ea era cea curajoasă, iar eu doar un puşti fricos.

Şi, dintr-odată mi-am reamintit de o scenă asemănătoare, petrecută cu câţiva ani în urmă. Sari şi unchiul Ben veniseră la noi acasă în vizită. Atunci eu şi Sari aveam cam şapte sau opt ani.

Am ieşit afară să ne jucăm. Era o zi cenuşie şi stătea să plouă. Sari avea o coardă şi se dădea mare, ca de obicei, arătându-mi ce bine ştia ea să sară. Apoi, fireşte, m-a lăsat şi pe mine să încerc, m-am împiedicat în ea şi am căzut, iar ea a râs ca o nebună.

M-am hotărât să mă răzbun pe ea, ducând-o într-o casă veche, părăsită, la câteva blocuri distanţă, în susul străzii. Copiii din vecinătate, credeau cu toţii că e bântuită. Era locul potrivit în care să te furişezi şi să explorezi, deşi părinţii ne tot sfătuiau să nu ne apropiem de ea pentru că era parţial dărâmată şi ca atare periculoasă.

Deci, am condus-o pe Sari până acolo, i-am spus că acea casă era bântuită, şi ne-am furişat înăuntru prin cadrul unei ferestre sparte. Afară se întunecase şi mai mult şi începuse să plouă. Era

perfect. Credeam că lui Sari îi era teamă să nu rămână singură în bătrâna casă dărăpănată. Eu fireşte că nu eram deloc speriat, pentru că mai fusesem acolo.

Ei bine, am început să explorăm casa, eu deschizând calea. Şi, într-un fel sau altul ne-am separat. Afară începuse să tune şi să fulgere. Ploaia se scurgea înăuntru prin ferestrele sparte.

Atunci am hotărât că poate era timpul să ne întoarcem acasă. Aşa că, am strigat-o pe Sari. Niciun răspuns.

Am strigat-o din nou. Tot niciun răspuns.

Apoi am auzit o bufnitură puternică.

Strigându-i numele am început să alerg din cameră în cameră. Eram speriat de moarte. Eram sigur că se întâmplase ceva îngrozitor.

Am controlat fiecare cameră în parte din ce în ce mai speriat. N-am putut s-o găsesc. Am strigat şi am strigat, dar ea tot nu răspundea.

Eram atât de speriat că am început să plâng. Apoi, am intrat în panică şi am fugit din casă afară în ploaie.

Am alergat printre tunete şi fulgere, plângând tot drumul până acasă. Până să ajung eram ud până la piele.

Am intrat fuga în bucătărie, ţipând şi plângând că am pierdut-o pe Sari în casa bântuită.

Şi acolo am dat de ea. Aşezată la masa din bucătărie. Confortabil şi uscată. Mâncând o prăjitură cu ciocolată. Şi cu un zâmbet încrezut pe faţă.

Şi acum, privind în întunericul din piramidă, ştiam că Sari îmi făcea acelaşi lucru.

Încerca să mă înspăimânte.

Încerca să mă facă să mă simt prost.

Oare?

În timp ce mergeam prin tunelul îngust şi jos, luminându-mi calea, nu mă puteam stăpâni. Furia mea se transforma rapid în îngrijorare, şi întrebări tulburătoare mi se tot învârteau prin minte.

Dacă nu încearcă să-şi bată joc de mine?

Dacă i se întâmplase ceva rău?

Dacă nu observase vreo treaptă şi căzuse în vreo gaură?

Sau se rătăcise prin vreun tunel ascuns? Sau… mai ştiu eu ce?

Nu gândeam prea clar.

Ghetele mele bocăneau zgomotos în timp ce pe jumătate mergeam, pe jumătate alergam prin tunelul întortocheat.

— Sari? am strigat cu o voce spartă, fără să-mi pese dacă păream sau nu speriat.

Unde era?

Nu fusese chiar atât de departe în faţa mea. Ar fi trebuit să pot vedea cel puţin lumina de la lanterna ei, am gândit.

— Sari?

Nu era niciun loc în care s-ar fi putut ascunde în spaţiul acela îngust. Oare mă găseam eu într-un alt tunel?

Nu.

Fusesem în acelaşi tunel tot timpul. Acelaşi tunel în care am văzut-o cum dispărea.

Nu spune *dispărută,* m-am muştruluit eu singur. Nici măcar nu *te gândi* la cuvântul ăsta.

Dintr-odată tunelul se sfârşi. O deschizătură îngustă dădea într-o cameră mică. Am plimbat repede lumina dintr-o parte în cealaltă.

— Sari?

Nici urmă de ea.

Zidurile erau goale. Aerul era cald şi stătut. Am luminat podeaua, căutând urmele paşilor lui Sari. Podeaua era tare şi mai puţin nisipoasă aici. Nu erau urme de paşi.

— Oooh!

Mi-a scăpat un oftat când am luminat obiectul aşezat lângă peretele opus. Inima îmi bătea cu repeziciune când m-am apropiat de el.

Era un sarcofag.

Un sarcofag mare, de piatră, de cel puţin doi metri lungime.

Era dreptunghiular, cu colţuri rotunjite. Am păşit mai aproape şi l-am luminat.

Da.

O faţă umană era cioplită pe copac. Faţa unei femei. Arăta ca o mască mortuară de felul celor despre care învăţasem la şcoală. Privea cu ochii larg deschişi în sus spre tavan.

— Mamă! am exclamat tare.

Un sarcofag adevărat.

Faţa dăltuită pe capac, probabil că fusese viu colorată la

vremea ei. Dar, culorile dispăruseră în timpul secolelor scurse de atunci. Acum, faţa era gri, la fel de palidă ca moartea.

Privind spre vârful sarcofagului neted şi perfect, mă întrebam dacă unchiul Ben îl văzuse. Sau dacă era descoperirea mea.

Oare de ce este singurul sarcofag din încăperea asta mică? mă întrebam.

Şi ce conţine în interiorul lui?

Tocmai îmi adunam curajul ca să-mi trec mâna peste piatra netedă a capacului, când am auzit scârţâitul.

Şi am văzut cum capacul începu să se ridice.

— Aaah! mi-a scăpat printre buze.

La început am crezut că mi s-a părut. N-am mai făcut nicio mişcare. Am ţinut doar lumina lanternei fixată pe capac.

Şi capacul s-a mai ridicat puţin.

Şi am auzit cum din interiorul uriaşului sarcofag ieşea un şuierat uşor, ca aerul ce iese dintr-o pungă nouă de cafea când o desfaci.

Suspinând, am făcut un pas în spate.

Capacul s-a ridicat cu încă un centimetru.

Am mai făcut un pas în spate.

Şi mi-a scăpat lanterna. Am ridicat-o cu o mână tremurătoare şi am luminat din nou sarcofagul.

Capacul se ridicase acum cu aproape o jumătate de metru.

Am respirat adânc.

Voiam să fug, dar frica mă paralizase.

Voiam să strig, dar, ştiam că nu puteam scoate un sunet.

Capacul scârţâii şi se ridică cu încă un centimetru.

Încă un centimetru.

Am îndreptat lanterna spre deschizătură, lumina tremurând în acelaşi ritm cu mâna mea.

Din adâncurile întunecate ale vechiului sarcofag, am văzut doi ochi ce se holbau la mine.

CAPITOLUL 6

Am suspinat neauzit.

Am încremenit.

Am simţit cum un fior îngheţat îmi cobora în zigzag pe spinare.

Capacul se deschidea încet,. Centimetru cu centimetru.

Ochii aceia încă se holbau la mine. Ochi reci. Ochi răi.

Ochi antici.

Gura mi se deschise. Şi, înainte să mă pot controla, am început să ţip.

Să zbier din toţi bojocii.

În timp ce zbieram, incapabil să mă opresc, incapabil să fug, incapabil să mă mişc, capacul se deschise cu totul.

Încet, ca într-un vis, o figură întunecată se ridică din adâncurile sarcofagului şi ieşi din el.

— Sari!

Un zâmbet larg i se întipări pe faţă. Ochii îi străluceau de încântare.

— Sari – n-a fost deloc amuzant! am reuşit să ţip la ea cu o voce ascuţită care se lovi de zidurile de piatră.

Dar ea râdea prea tare ca să mă audă.

Un râs batjocoritor, zgomotos.

Eram atât de furios, încât m-am apucat să caut ceva cu care să arunc în ea. Dar în cămăruţa aceea nu era nimic, nici măcar o pietricică.

Privind-o, cu pieptul încă strâns de spaimă, în clipa aceea o uram cu adevărat. Îşi bătuse joc de mine. Şi eu am stat acolo urlând ca un copilaş.

Ştiam că Sari nu mă va lăsa să uit momentul ăsta.

Niciodată.

— Ce faţă aveai! exclamă ea când se opri din râs. Păcat că n-am avut un aparat de filmat la mine.

Eram prea furios ca să-i răspund. Am mârâit doar.

Am scos micuţa mână din buzunarul de la şapte şi am început s-o răsucesc în palmă. Întotdeauna mă jucam cu ea când eram necăjit. De obicei mă ajuta să mă calmez.

Dar acum simţeam că nu mă voi mai putea calma vreodată.

— Şi doar ţi-am povestit că am găsit un sarcofag gol ieri, îmi spuse ea dându-şi la o parte părul de pe faţă. Nu-ţi aminteşti?

Am mârâit din nou.

Mă simţeam ca un idiot total.

Mai întâi m-am lăsat păcălit de costumul acela de mumie tâmpită al tatălui ei. Şi acum asta.

Tăcut, mi-am promis mie însumi să mă răzbun pe ea. Chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care-l voi mai face.

Ea încă cotcodăcea despre gluma ei măreaţă.

— Şi ce faţă aveai! exclamă ea din nou, scuturându-şi capul.

Şi răsucind cuţitul în rană.

— Nici ţie nu ţi-ar fi plăcut dacă te-aş fi speriat eu, am mormăit furios.

— N*-ai fi putut* să mă sperii, răspunse ea. Eu nu mă sperii aşa de uşor.

— Ha!

Asta fusese cea mai bună replică la care mă gândisem în acel moment. Nu prea deşteaptă, ştiu. Dar eram prea furios ca să mai fiu şi deştept.

Tocmai mă imaginam ridicând-o pe Sari şi azvârlind-o înapoi în sarcofag, trântind capacul şi încuind-o înăuntru – când am auzit paşi apropiindu-se din tunel.

Privind spre Sari, am văzut cum i se schimba expresia feţei. Îi auzise şi ea.

Câteva secunde mai târziu, unchiul Ben dădu buzna în cămăruţă. Am putut observa imediat, chiar şi în lumina aceea slabă, că era grozav de furios.

— Am crezut că pot avea încredere în voi, ne spuse el vorbind printre dinţii încleştaţi.

— Tată… începu Sari.

Dar el i-a tăiat scurt vorba.

— Am avut încredere în tine că nu vei pleca la plimbare fără

să-mi spui. Ştii cât de uşor te poţi pierde în locul ăsta? Pierdut pentru totdeauna?

— Tată… începu iar Sari. Doar îi arătam lui Gabe camera asta pe care am descoperit-o ieri. Tocmai voiam să ne întoarcem. Pe cuvânt!

— Există *sute* de tunele, spuse unchiul Ben înciudat, ignorând explicaţia lui Sari. Poate chiar mii. Multe dintre ele nici măcar n-au fost explorate. Nimeni n-a mai fost în zona asta a piramidei până acum. Nu avem nici cea mai mică idee de ce pericole pândesc pe aici. Voi doi nu puteţi să hoinăriţi pe aici de capul vostru. Vă daţi seama cât de îngrozit am fost când m-am întors şi am văzut că nu mai eraţi acolo?

— Ne pare rău, am răspuns şi eu şi Sari la unison.

— Hai să mergem, ne spuse unchiul Ben, gesticulând cu lanterna spre ieşirea în tunel. Vizita voastră în piramidă s-a terminat pe ziua de azi.

L-am urmat în tunel. Mă simţeam foarte prost. Nu numai că mă păcălise Sari cu gluma ei stupidă, dar îl mai şi supărasem pe unchiul meu favorit.

Sari întotdeauna mă vârâse în buclucuri, am gândit amărât. Încă de când eram copii mici.

Acum mergea în faţa mea, la braţ cu tatăl ei, povestindu-i ceva, cu faţa apropiată de urechea lui. Dintr-odată au izbucnit amândoi în râs şi s-au întors să mă privească.

Simţeam cum mă-nroşisem până în vârful urechilor.

Ştiam ce-i povestise.

Îi povestise cum se ascunsese ea în sarcofag şi mă făcuse să ţip precum un copilaş speriat. Şi acum discutau amândoi despre tâmpenia mea.

— Şi eu vă urez un Crăciun fericit! am strigat abătut.

Şi asta i-a făcut să râdă cu şi mai multă poftă.

* *

Am petrecut din nou noaptea în hotelul nostru din Cairo. Am bătut-o pe Sari de două ori la Scrabble, dar asta nu m-a ajutat să mă simt mai bine.

Sari se tot plângea că ea are numai cuvinte dificile şi că jocul nu era cinstit. În final am dus înapoi în camera mea setul de Scrabble şi ne-am aşezat să ne uităm la televizor.

În dimineaţa următoare ne-am luat micul dejun în cameră. Eu

am comandat clătite, dar nu semănau la gust cu cele pe care le cunoşteam eu. Erau tari şi zgrunţuroase, de parcă ar fi fost făcute din piele de bou sau altceva de genul ăsta.

— Ce program aveam azi? îl întrebă Sari pe unchiul Ben, care căsca şi se întindea, după ce băuse deja două căni cu cafea.

— Am o întâlnire la muzeul din Cairo, ne spuse el, privind la ceasul de la mână. E doar la două blocuri distanţă de aici. M-am gândit că poate o să vă placă să hoinăriţi prin muzeu în timp ce eu îmi rezolv problemele.

— Oh, ce incitant, spuse Sari sarcastică şi înghiţi încă o lingură de fulgi de cereale.

Cutia cu fulgii de cereale era toată scrisă în arabă, şi până şi Tony Tigrişorul spunea ceva în ărăbeşte. Aş fi vrut s-o păstrez şi s-o iau acasă să le-o arăt şi prietenilor mei. Dar ştiam că Sari ar fi râs de mine dacă i-aş fi cerut-o, aşa că am renunţat.

— Muzeul are o colecţie interesantă de mumii, Gabe, îmi spuse unchiul Ben, încercând să-şi mai toarne cafea, dar cafetiera se golise. O să-ţi placă.

— Dacă n-o să iasă din sarcofagele lor, mă ironiză Sari.

Idiot. Absolut idiot.

Am scos limba la ea. Ea a aruncat în mine cu fulgi de cereale.

— Când o să se întoarcă mama şi tata? l-am întrebat pe unchiul Ben.

Realizasem dintr-odată că îmi era dor de ei.

El deschise gura să-mi răspundă, dar, în acelaşi moment sună şi telefonul. Unchiul Ben a intrat în dormitor să răspundă. Era un telefon negru, demodat, cu disc în loc de butoane. Şi, în timp ce vorbea faţa i se umplea de uimire şi îngrijorare.

— Schimbare de planuri, ne spuse el câteva secunde mai târziu punând receptorul la loc şi venind înapoi în salonaş.

— Tată, ce s-a întâmplat? îl întrebă Sari dând la o parte castronaşul cu fulgi de cereale.

— E foarte ciudat, răspunse el scărpinându-se în cap. Doi dintre muncitorii mei s-au îmbolnăvit azi-noapte. Un fel de boală misterioasă. Faţa îi deveni gânditoare, îngrijorată, I-au dus la un spital de aici, din Cairo. Cred că ar fi mai bine să mă duc acolo imediat, adăugă el adunându-şi portofelul şi celelalte lucruri.

— Dar cu mine şi cu Gabe cum rămâne?

— Voi fi plecat doar pentru o oră sau cam aşa ceva. Voi staţi

aici în cameră, O.K.?

— În *cameră?* ţipă Sari de parcă tocmai ar fi fost crunt pedepsită.

— Ei bine, O.K. Puteţi coborî jos în hol, dacă doriţi. Dar să nu plecaţi din hotel.

Câteva secunde mai târziu, îşi puse haina safari pe el, verifică încă o dată dacă şi-a luat portofelul şi cheile şi se grăbi să iasă.

Eu şi Sari ne priveam mohorâţi.

— Ce-ai vrea să faci? am întrebat, împingând clătitele reci prin farfurie cu furculiţa.

Sari dădu din umeri.

— Nu e prea cald aici?

Am dat din cap.

— Mda. Sunt cam treizeci de grade.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse ea ridicându-se de la masă şi întinzându-se.

— Adică să coborâm în hol? am întrebat-o în timp ce mă tot jucam cu clătitele.

— Nu. Vreau să spun să *plecăm* de aici, replică ea.

Sari se aşeză în faţa oglinzii de la intrare şi începu să-şi perie părul negru şi drept.

— Dar unchiul Ben a spus... am început eu.

— N-o să mergem prea departe, spuse ea, apoi adăugă repede: Dacă ţi-e frică...

M-am strâmbat la ea. Nu cred că m-a văzut. Era prea ocupată să se admire în oglindă.

— O.K., i-am spus. Am putea să mergem la muzeu. Tatăl tău spunea că e foarte aproape.

Eram hotărât să nu mai fiu eu fraierul de acum încolo. Dacă ea voia să nu-l asculte pe tatăl ei şi să iasă, eu eram de acord. De acum încolo, am hotărât, *eu* voi fi bărbatul. Nicio repetare a celor întâmplate cu o zi în urmă – niciodată.

— La muzeu? se strâmbă ea. Ei bine... O.K., spuse întorcându-se să mă privească. În fond şi la urma urmei avem doisprezece ani. Nu e ca şi cum am fi nişte bebeluşi. Putem să ieşim dacă aşa vrem.

— Sigur că da. O să-i scriem un bileţel unchiului Ben ca să ştie unde suntem în caz că se întoarce înaintea noastră.

Am scotocit în birou după un creion şi o foaie de hârtie.

— Dacă ţi-e frică, *Gabey,* putem să ne plimbăm în jurul hotelului, îmi spuse ea cu o voce enervantă, privindu-mă şi aşteptând să vadă cum reacţionez.

— În niciun caz, am spus. Mergem la muzeu. Doar dacă nu ţi-e *ţie* frică.

— În niciun caz, mă imită ea.

— Şi nu-mi spune Gabey, am adăugat.

— Gabey, Gabey, Gabey, murmură ea doar ca să mă sâcâie.

Am scris bileţelul pentru unchiul Ben. Apoi am luat liftul până în holul hotelului. Am întrebat o tânără din spatele unui ghişeu, unde se găsea muzeul din Cairo. Ea ne-a spus să o luăm la dreapta cum ieşim din hotel şi să mergem două blocuri distanţă.

Sari ezită când am ieşit în lumina orbitoare a soarelui.

— Eşti sigur că te descurci?

— Ce-ar putea să nu fie în regulă? am replicat.

CAPITOLUL 7

— Hai să mergem. Pe aici, am spus ferindu-mi ochii de lumina soarelui cu o mână.

— E aşa de cald, se plânse Sari.

Strada era aglomerată şi zgomotoasă. Nu puteam auzi nimic din cauza claxoanelor.

Şoferii de aici încep să claxoneze din momentul în care pornesc motoarele maşinilor, şi nu se opresc din claxonat până când nu ajung la destinaţie.

Sari şi cu mine, ne ţineam cât mai aproape unul de celălalt, croindu-ne calea prin îmbulzeala de pe trotuar. Tot felul de oameni treceau pe lângă noi.

Erau oameni îmbrăcaţi în costume de afaceri în stil american, ce mergeau împreună cu oameni ce păreau să poarte nişte pijamale albe.

Am văzut femei îmbrăcate în fuste colorate şi bluze elegante şi pantofi cu tocuri, la fel ca femeile de la noi de acasă. Femei în pantaloni. Şi apoi femei îmbrăcate cu nişte rochii negre, lungi şi largi şi feţele acoperite de văluri grele, negre.

— Asta nu prea seamănă cu ceea ce ştim noi de acasă, am exclamat, ţipând ca să acopăr claxoanele maşinilor.

Eram atât de fascinat de priveliştea interesantă a oamenilor ce se înghesuiau pe trotuarul îngust, încât uitasem să mă mai uit şi la clădiri. Şi înainte să-mi dau seama, eram chiar în faţa muzeului, o clădire înaltă de piatră, ce domina strada din spatele treptelor ca un evantai.

Am urcat scările şi am intrat prin uşa turnantă a muzeului.

— Oh, ce linişte e aici! am exclamat uşurat.

Era plăcut să scapi de claxoanele maşinilor, de trotuarele aglomerate şi oamenii ce zbierau unii la alţii.

— De ce crezi că claxonează în halul ăsta? întrebă Sari luându-şi mâinile de la urechi.

— E doar un obicei, sau, cel puţin aşa cred eu, am răspuns.

Ne-am oprit şi am privit în jur.

Ne aflam în centrul unui enorm hol deschis. Scări înalte de marmură duceau la etaj, departe în stânga şi în dreapta. Două coloane albe, gemene, încadrau intrarea lată din spatele nostru. O pictură murală, enormă, acoperea peretele din dreapta, şi reprezenta o privelişte a piramidelor şi a Nilului, luată de sus.

Am rămas în mijlocul holului admirând un timp pictura. Apoi am pornit-o spre peretele opus şi am întrebat-o pe femeia de la biroul de informaţii unde se afla camera mumiilor. Ea ne zâmbi drăgălaş şi ne spuse într-o engleză perfectă să o luăm pe scările din dreapta.

Ghetele noastre făceau zgomot pe pardoseala de marmură lucioasă. Scara părea să nu se mai termine.

— Asta e ca şi cum am urca pe munte, m-am plâns la jumătatea drumului.

— Hai să ne luăm la întrecere până sus, spuse Sari zâmbind şi pornind înainte ca eu să mai pot spune ceva.

Bineînţeles că m-a întrecut cu aproape zece paşi.

Am aşteptat să-mi spună „moşule” sau „faţă de şarpe” sau altceva la fel de drăguţ. Dar ea deja se întorsese să vadă ce se afla în faţa noastră.

O cameră întunecoasă, cu tavanul înalt ce părea că se întinde la nesfârşit. O cutie de sticlă era aşezată chiar în faţa scării. Înăuntru era o plachetă cu multe detalii din lemn şi lut.

M-am apropiat ca să pot vedea mai bine. Placheta arăta mii de egipteni trăgând de blocuri enorme de calcar de-a lungul nisipului, spre o piramidă parţial construită.

În camera din spatele cutiei am putut vedea statui enorme din piatră, sarcofage uriaşe, rafturi din sticlă şi metal, şi cutie după cutie cu unelte şi relicve.

— Cred că ăsta e locul! am exclamat încântat, grăbindu-mă spre primul raft.

— Poh! Ce-i asta? Vreun fel de câine gigant? mă întrebă Sari arătându-mi o statuie uriaşă aşezată lângă perete.

Creatura părea să aibă un cap de câine fioros aşezat pe un trup de leu. Ochii ei priveau drept înainte, creându-ţi senzaţia că

avea de gând să sară pe oricine s-ar fi apropiat de ea.

— Ei aşezau creaturi de felul ăsta în faţa mormintelor, i-am explicat lui Sari. Ştii tu. Să protejeze locul. Să-i sperie pe toţi.

— Un fel de câini de pază, spuse Sari, apropiindu-se de statuia antică.

— Hei – e o mumie în sarcofagul ăsta! am exclamat privind la un sicriu de piatră. Uită-te!

Încă privind în urmă la sculptura enormă, Sari veni şi ea după mine.

— Mda. Aşa e. E o mumie în toată regula, spuse ea neimpresionată.

Bănuiesc că ea văzuse deja o grămadă, spre deosebire de mine.

— E aşa de mică, am spus privind la bandajele îngălbenite şi atât de strânse în jurul capului şi al trupului slăbănog.

— Strămoşii noştri erau ca nişte creveţi, replică ea. Ce crezi că era, bărbat sau femeie?

Am privit la plăcuţa prinsă în capătul sicriului.

— Aici scrie că era bărbat.

— Bănuiesc că nu prea creşteau cine ştie cât în zilele alea, spuse ea şi începu să râdă de propria ei remarcă.

— Oricum l-au împachetat grozav de bine, am spus examinând degetele bine bandajate ale mâinilor care erau încrucişate pe pieptul mumiei. Eu m-am costumat în mumie anul trecut de Halloween şi tot costumul mi s-a desfăcut după zece minute!

Sari ţâţâi din buze.

— Ştii cum se fac mumiile? am întrebat-o mutându-mă în cealaltă parte a sarcofagului. Ştii care era primul lucru pe care-l făceau? Scoteau creierul.

— Îhh! Opreşte-te, exclamă ea scoţând limba şi făcând o mutră scârbită.

— Nu *ştiai* de treaba asta? am întrebat-o încântat că eu aveam nişte informaţii grozave de care ea nu ştia.

— Te rog – ajunge, se rugă ea, ridicând o mână ca pentru a mă opri.

— Nu, e chiar foarte interesant, am insistat. Creierul trebuie să fie primul scos. Aveau chiar şi un instrument special. Un fel de cârlig lung şi subţire. Îl împingeau în sus prin nasul

cadavrului, până când ajungea la creier şi apoi îl răsuceau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi până când sfărâmau tot creierul.

— Stop! strigă Sari astupându-şi urechile.

— Apoi luau o lingură lungă, am continuat încântat, şi scoteau creierul bucăţică cu bucăţică. Am făcut cu mâna un gest ca şi cum aş fi umplut o lingură. Scoteau. Scoteau. Scoteau creierul afară prin nas. Sau, în alte cazuri scoteau câte un ochi şi scoteau creierul prin orbita goală.

— Gabe – încetează! ţipă Sari.

Arăta de parcă ar fi fost gata-gata să leşine. Era verde!

Ce-mi plăcea.

Nu crezusem că şi Sari putea avea punctele ei slabe. Dar chiar că o făcusem să se simtă rău.

Formidabil!

În mod sigur va trebui să ţin bine minte această tehnică.

— E cât se poate de adevărat, i-am spus, incapabil să mă stăpânesc să nu zâmbesc răutăcios.

— Dar taci din gură, murmură ea.

— Desigur, în alte dăţi nu scoteau creierul pe nas. Pur şi simplu tăiau capul. Apoi scoteau creierul prin gaura de la gât şi puneau capul înapoi pe trup. Pur şi simplu îl prindeau cu bandajele, bănuiesc.

— Gabe…

O privisem tot timpul verificându-i reacţia.

Arăta din ce în ce mai rău. De abia mai respira. Părea să aibă o greutate pe piept. Începeam să cred că era pe cale să-şi piardă micul dejun.

Dacă o făceam aş fi avut grijă să nu uite niciodată.

— E absolut oribil, spuse ea.

Vocea ei suna ciudat, de parcă ar fi venit cumva de sub apă.

— Dar e adevărat, am spus. Tatăl tău nu ţi-a povestit niciodată cum făceau vechii egipteni mumiile?

Ea scutură din cap.

— Ştie că nu-mi place…

— Şi ştii ce făceau cu maţele? am întrebat, bucurându-mă de privirea ei uimită. Le puneau în borcane şi…

Dintr-odată am realizat că privirea uimită a lui Sari nu era pentru mine.

Ea de fapt privea peste umărul meu.

— Ha?

M-am întors şi am văzut de ce arăta ea atât de surprinsă.

Un bărbat intrase în cameră şi stătea chiar în faţa primului raft de sticlă. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-l recunosc.

Era Ahmed, egipteanul cel ciudat şi tăcut cu codiţa neagră prinsă la spate, şi care ne întâmpinase atât de neprietenos, acolo în interiorul piramidei. Era îmbrăcat în acelaşi fel; cu pantaloni subţiri, albi, cămaşă şi cu băsmăluţa purpurie în jurul gâtului. Şi expresia feţei lui era la fel de neprietenoasă. Ba chiar furioasă.

Eu şi cu Sari ne-am îndepărtat uşor de sarcofag, iar Ahmed, fixându-ne cu privirea când pe unul când pe celălalt, făcu un pas spre noi.

— Gabe, a venit după noi! şopti Sari.

Mă luă de braţ. Mâna ei era rece ca gheaţa.

— Hai să fugim de aici! ţipă ea.

Am ezitat. N-ar fi trebuit să ne oprim şi să-i spunem mai întâi un „bună ziua”?

Dar, ceva din duritatea şi hotărârea înscrise pe faţa lui Ahmed, mi-au spus că Sari avea dreptate.

Ne-am întors şi am început să mergem grăbiţi, departe de el, în camera vastă, Sari cu câţiva paşi înaintea mea.

M-am întors şi am văzut că Ahmed venea după noi.

El ne strigă ceva, cu o voce mânioasă, ameninţătoare. N-am putut înţelege ce spunea.

— Fugi! strigă Sari.

Iar acum alergam amândoi cu toată viteza, ghetele noastre duduind pe pardoseala de marmură lustruită.

Am ocolit un raft imens de sticlă ce conţinea trei sarcofage aşezate în picioare. Apoi am fugit direct spre insuliţa pustie dintre statui şi rămăşiţe de oale antice şi relicve de piramide.

În spatele nostru, l-am putut auzi pe Ahmed strigând după noi.

— Întorceţi-vă! Întorceţi-vă!

Părea foarte furios.

Pantofii lui bocăneau în timp ce alerga, zgomotul răsunând în camera aceea vastă.

— Ne ajunge! i-am strigat lui Sari, care era încă în faţa mea cu

câţiva paşi.

— Trebuie să fie o cale de *ieşire* de aici! răspunse ea fără suflare.

Dar, am văzut imediat că nu era. Eram aproape de peretele din spate. Am trecut de un sfinx gigantic, apoi ne-am oprit.

Nu mai aveam încotro să fugim.

Nicio uşă. Nicio ieşire.

Un zid solid de granit.

Ne-am întors amândoi şi am văzut cum ochii lui Ahmed se luminau de triumf.

Ne încolţise.

CAPITOLUL 8

Ahmed se opri la câţiva paşi în faţa noastră. Gâfâia ca un câine şi se ţinea de splină. Ne privea furios.

Sari se uită la mine. Arăta palidă şi cu adevărat speriată. Eram amândoi cu spatele lipit de zid.

Am înghiţit cu greutate. Aveam gâtul strâns şi uscat.

Ce avea de gând să ne facă?

— De ce aţi fugit? reuşi Ahmed să spună într-un târziu, ţinându-se încă de splină de parcă ar fi avut crampe. De ce?

Niciunul din nou n-am răspuns. Doar stăteam şi ne uitam la el, aşteptând să vedem ce avea de gând să facă.

— Am venit cu un mesaj de la tatăl tău, îi spuse el lui Sari, ştergându-şi fruntea transpirată cu băsmăluţa roşie de la gât. De ce aţi fugit?

— Un mesaj? se învioră Sari.

— Da, răspunse Ahmed. Tu mă cunoşti. Ne-am întâlnit şi ieri. Nu înţeleg de ce ai fugit de mine.

— Îmi pare rău, spuse repede Sari privind vinovată spre mine.

— Nu gândeam prea clar, am spus eu. Sari m-a speriat şi am fugit după ea.

— Gabe îmi povestea toate chestiile alea înspăimântătoare, spuse şi ea lovindu-mă cu cotul în coaste. E vina *lui.* El m-a speriat cu toate poveştile astea despre mumii. Aşa că atunci când te-am văzut nu gândeam prea clar, şi…

Ne bâlbâiam amândoi. Amândoi ne simţeam teribil de uşuraţi că nu ne urmărise – şi atât de jenaţi că fugisem de el.

— Tatăl tău m-a trimis să vin să vă iau să vă duc la el, spuse Ahmed, cu ochii lui întunecaţi aţintiţi asupra mea. Sper să nu mai fie nevoie să vă urmăresc iar prin tot muzeul.

— Ne pare rău, am răspuns eu şi cu Sari la unison.

Mă simţeam ca un ticălos. Sunt sigur că şi Sari se simţea la fel.

— Tata s-a întors la hotel şi a citit bileţelul lui Gabe? întrebă Sari, aranjându-şi părul cu mâna şi îndepărtându-se de perete.

— Da, aprobă din cap Ahmed.

— S-a întors de la spital cumplit de repede, spuse Sari uitându-se la ceasul de pe mână.

— Da, replică din nou Ahmed. Haideţi. O să vă duc înapoi la hotel. Vă aşteaptă acolo.

L-am urmat în tăcere, eu şi Sari mergând unul lângă altul, cu câţiva paşi în urma lui.

În timp ce coborau pe scara cea lungă, ne-am privit stânjeniţi unul pe celălalt. Ne simţeam amândoi prost pentru că fugisem în felul ăla.

Scurt timp după aceea ne-am regăsit pe trotuarul aglomerat şi zgomotos, lângă şuvoiul nesfârşit de maşini ce treceau claxonând, toate mişcându-se în ritmul de start, stop, şoferii ieşiţi pe jumătate pe geamuri zbierând unii la alţii şi fluturându-şi pumnii.

Ahmed s-a asigurat că veneam după el, apoi s-a întors spre dreapta şi a început să ne conducă prin îmbulzeală. Soarele se ridicase de acum deasupra clădirilor. Aerul era fierbinte şi umed.

— Hei, aşteaptă… am strigat.

Ahmed şi-a întors capul fără să se oprească din mers.

— Mergem într-o direcţie greşită, i-am strigat încercând să acopăr ţipetele unui vânzător ambulant de fructe şi legume. Hotelul e în partea cealaltă.

Şi i-am arătat.

Ahmed scutură din cap.

— Maşina mea e puţin mai sus pe drum.

— Mergem cu maşina înapoi la hotel? întrebă Sari, vocea dezvăluindu-i uimirea.

— Dar hotelul e foarte aproape, i-am spus lui Ahmed. Sari şi cu mine putem merge singuri şi pe jos dacă vrei. Nu e nevoie să ne duci cu maşina.

— Nu-i niciun deranj, replică Ahmed punându-şi mâinile cu fermitate pe umerii noştri şi continuând să ne conducă spre maşina lui.

Am traversat strada şi am continuat să mergem. Trotuarul se

aglomeră din ce în ce mai mult. Un om ce ducea o servietă de piele, m-a lovit fără să vrea cu ea în umăr. Am ţipat de durere.

Sari râse.

— Ai un simţ al umorului cu totul special, am murmurat sarcastic.

— Ştiu, răspunse ea.

— Dacă am fi luat-o pe jos, am fi fost acum la hotel, am spus eu.

Ahmed probabil că nu voia să audă, pentru că nu spuse decât:

— Maşina e pe strada următoare.

Ne-am strecurat grăbiţi prin mulţimea de oameni. După puţin timp, Ahmed se opri lângă o camionetă micuţă cu patru uşi. Era acoperită de praf, iar portiera din partea şoferului era îndoită.

El deschise o uşă din spate şi Sari şi cu mine ne-am urcat.

— Au! am ţipat.

Scaunele de piele pur şi simplu ardeau.

— Şi volanul e la fel de fierbinte, spuse Ahmed urcându-se şi punându-şi centura de siguranţă.

El atinse volanul de câteva ori cu ambele mâini încercând să se obişnuiască cu fierbinţeala.

— Ar trebui inventată o maşină care să rămână răcoroasă în interior cât timp stă în parcare.

Maşina porni imediat, la prima cheie, şi el ieşi din curbă în linia traficului.

Imediat începu să claxoneze la maşina din faţa noastră. Ne mişcăm încet, oprindu-ne la fiecare două-trei secunde, pe strada aceea îngustă.

— Mă întreb de ce n-a venit tata să ne ia, îmi spuse Sari, cu ochii pe mulţimea ce se scurgea prin faţa geamului prăfuit.

— A spus că o să vă aştepte la hotel, răspunse Ahmed de pe locul lui din faţă.

Apoi, întoarse maşina într-o curbă strânsă, intrând pe un bulevard mai larg, şi începu să prindă viteză.

Mi-a luat destul timp până să înţeleg că ne îndreptam într-o direcţie greşită – *ne îndepărtam* de hotelul nostru.

— Ăă... Ahmed... eu cred că hotelul este exact în cealaltă parte, am spus arătând spre geamul din spate.

— Eu cred că te înşeli, răspunse el încet, privind drept înainte

prin parbriz. O să ajungem acolo imediat.

— Nu. Pe bune… am insistat.

Un lucru bun la mine este că am un simţ de orientare deosebit. Mama şi tata spuneau mereu, că atunci când sunt şi eu în preajmă, ei nu mai au nevoie de hartă. Ştiu aproape întotdeauna când mă îndrept într-o direcţie greşită.

Sari se întoarse să mă privească cu o expresie de îngrijorare crescândă pe faţă.

— Aşezaţi-vă cum trebuie şi bucuraţi-vă de plimbare, ne spuse Ahmed privind spre mine prin oglinda retrovizoare. V-aţi legat centurile de siguranţă? Ar fi bine s-o faceţi chiar acum.

Avea un zâmbet plăcut pe faţă, dar vocea îi era rece. Vorbele lui sunau ca o ameninţare.

— Ahmed, ne-am îndepărtat prea mult, i-am spus iar, simţind cum mă cuprinde teama.

Afară, pe fereastră, clădirile ce se zăreau erau tot mai scunde şi mult mai dărăpănate. Se părea că ne îndreptam spre zona suburbiilor.

— Dar staţi liniştiţi, ne spuse el cu nerăbdare crescândă. Ştiu eu unde trebuie să mergem.

Eu şi cu Sari am schimbat priviri speriate. Şi ea părea la fel de îngrijorată ca şi mine. Amândoi ştiam acum că Ahmed ne minţea. Nu ne ducea la hotel. Nu ducea undeva în afara oraşului.

Fuseserăm răpiţi.

CAPITOLUL *9*

Observând că Ahmed mă privea în oglinda retrovizoare, am început să trag de centura de siguranţă, prefăcându-mă că o leg. După, asta, m-am aplecat spre Sari şi i-am şoptit la ureche.

— Data viitoare când opreşte.

La început nu a înţeles. Dar apoi am văzut că a priceput.

Eram amândoi tensionaţi, cu ochii fixaţi pe mânerele portierelor, aşteptând în linişte,

— Tatăl tău e un om foarte deştept, spuse Ahmed privind-o pe Sari în oglindă.

— Ştiu, spuse ea cu o voce mică.

Maşina a încetinit, apoi s-a oprit.

— Acum! am strigat.

Amândoi am tras de mânerele de la portiere.

Am deschis portiera şi m-am aruncat din maşină.

Claxoanele răsunau în faţă şi în spatele meu, dar am putut auzi strigătul de uimire al lui Ahmed.

Lăsând portiera deschisă, m-am întors să văd dacă coborâse şi Sari. Ea se întoarse spre mine şi trânti portiera, cu ochii măriţi de spaimă.

Fără un cuvânt am început să alergăm.

Claxoanele păreau să se audă tot măi tare în timp ce noi ne îndreptam spre o străduţă lăturalnică. Alergam unul lângă celălalt, urmând străduţa pietruită care cotea printre două clădiri înalte de stuc albe.

Aveam impresia că eram ca doi şobolani într-un labirint.

Străduţa se îngusta tot mai mult. Apoi se lăţi dintr-odată într-un cerc spaţios, care era de fapt o piaţă de fructe şi legume.

— Ne urmăreşte? ţipă Sari care acum se afla cu câţiva paşi în spatele meu.

M-am întors şi l-am căutat pe Ahmed cu privirea, căutând în mulţimea adunată în piaţă.

Am văzut câţiva oameni în robe albe, lungi. Două femei tocmai intrau în piaţă, îmbrăcate în negru, cărând un coş plin de banane. Un băiat pe bicicletă s-a abătut din drum exact în ele.

— Nu-l văd, i-am strigat lui Sari.

Dar am continuat să alergăm doar ca să fim siguri.

Nu mai fuseserăm niciodată atât de speriaţi.

Te rog, *te rog* Doamne, m-am rugat în tăcere, nu-l lăsa să ne urmărească. Nu-l lăsa să ne prindă!

Luând-o după un colţ, am ajuns pe marginea unui bulevard mare şi aglomerat. Un camion a trecut prin faţa noastră, trăgând după el o remorcă plină cu cai. Trotuarul era înţesat cu cumpărători şi afacerişti.

Sari şi cu mine ne-am strecurat printre ei, încercând să ne pierdem în mulţime.

Într-un final ne-am oprit lângă intrarea a ceea ce părea să fie un magazin universal. Gâfâind, mi-am sprijinit mâinile pe genunchi, şi, aplecat în faţă, am încercat să-mi recapăt suflul.

— Am scăpat de el, spuse Sari, privind în direcţia din care venisem.

— Mda. Suntem O.K., am răspuns fericit.

I-am zâmbit, dar ea nu mi-a întors zâmbetul.

Faţa îi era înfricoşată. Ochii ei continuau să cerceteze mulţimea. Cu o mână se tot trăgea nervoasă de o şuviţă de păr.

— Suntem O.K., am repetat. Am scăpat.

— Dar mai e o problemă, spuse ea încetişor, cu ochii încă fixaţi pe mulţimea ce se îmbulzea pe lângă noi.

— Ha? Problemă?

— Acum ne-am rătăcit, răspunse ea, întorcându-şi în sfârşit faţa spre mine. Ne-am rătăcit, Gabe. Nu ştim unde suntem.

Dintr-odată am simţit cum mi se strânge stomacul. Un ţipăt de spaimă începu să se ridice din adâncul meu.

Dar m-am forţat să nu ţip.

M-am forţat să mă prefac că nu mi-e frică.

Sari fusese întotdeauna cea curajoasă, câştigătoarea, campioana. Şi eu eram întotdeauna cel învins. Dar acum, puteam vedea că era într-adevăr speriată. Asta era şansa mea să fiu eu cel descurcăreţ, era şansa mea ca să-i arăt cine era

adevăratul campion.

— Nicio problemă, am liniştit-o, privind în sus spre clădirile înalte acoperite cu geamuri. Vom ruga pe cineva să ne arate drumul până la hotel.

— Dar nimeni nu vorbeşte engleza! ţipă ea aproape plângând.

— Oh… nu cred că e o problemă, i-am spus oarecum dezumflat. Sunt sigur că cineva…

— Suntem pierduţi, repetă ea deznădăjduită, scuturând din cap. Total pierduţi.

Şi atunci am văzut răspunsul la problema noastră, parcată în curbă. Era un taxi, un taxi liber.

— Haide, i-am spus luând-o de braţ.

Am condus-o până la taxi. Şoferul, un tânăr cu o mustaţă mare şi neagră şi cu păr negru şi drept ce se zărea de sub o şapcă gri, se întoarse plin de uimire când eu şi Sari ne-am urcat pe locurile din spate.

— La *Cairo Center Hotel,* am spus privind-o încurajator pe Sari.

Şoferul mă privea uimit, de parcă nu ar fi înţeles.

— Te rog să ne duci la *Cairo Center Hotel,* am repetat încet şi clar.

Atunci, el îşi lăsă capul pe spate, deschise gura şi începu să râdă.

CAPITOLUL 10

Şoferul râse până când îi dădură lacrimile.

Sari mă prinse de braţ.

— Lucrează pentru Ahmed, şopti ea, răsucindu-mi mâna. Am intrat direct în capcană!

— Cum? am întrebat, simţind un fior de teamă în piept.

Nu credeam să aibă dreptate.

Nu putea să aibă dreptate!

Dar nu ştiam ce altceva să mai cred.

Am tras de mânerul uşii şi am încercat să cobor din taxi. Dar, şoferul ridica o mână, semnalizându-mi să mă opresc.

— Gabe – fugi! mă împinse Sari de la spate.

— *Cairo Center Hotel?* întrebă dintr-odată şoferul ştergându-şi lacrimile cu un deget. Apoi ne arătă cu degetul prin parbriz: *Cairo Center Hotel!*

Şi eu şi Sari i-am urmărit degetul cu privirea.

Acolo era hotelul. Chiar peste drum.

El începu să râdă din nou, scuturând din cap.

— Mulţumesc, am strigat şi am coborât.

Sari a coborât şi ea după mine, cu un zâmbet de uşurare pe faţă.

— Nu cred că e *chiar atât* de amuzant, i-am spus lui Sari. Taximetristul are un simţ al umorului destul de ciudat.

Am privit peste umăr. Şoferul încă se uita la noi cu un zâmbet amuzat pe buze.

— Hai, mă grăbi ea luându-mă de braţ. Trebuie să-i spunem lui tata de Ahmed.

Dar, spre surprinderea noastră, camera era goală. Bileţelul meu era tot pe masă, acolo unde îl lăsasem. Nimic nu fusese mişcat sau atins.

— Tata încă nu s-a întors, observă Sari, luând bileţelul şi mototolindu-l în mână. Ahmed a minţit – despre tot.

M-am aruncat pe canapea cu un oftat sonor.

— Mă întreb ce se întâmplă. Pur şi simplu nu înţeleg.

Iar când uşa de la intrare s-a deschis am ţipat amândoi.

— Tată! strigă Sari, alergând să-l îmbrăţişeze. Iar eu trebuie să recunosc că eram foarte fericit că venise unchiul Ben şi nu Ahmed.

— Tată, cea mai ciudată treabă… începu Sari. Unchiul Ben îşi trecu un braţ pe după umerii ei. Şi, în timp ce o conducea prin cameră spre canapea, am putut vedea că avea o expresie de uimire profundă întipărită pe faţă.

— Da, e ciudat, murmură el scuturând din cap. Amândoi oamenii mei…

— Cum? Sunt O.K.? întrebă Sari.

— Nu. Nu chiar, răspunse unchiul Ben aşezându-se pe braţul unui fotoliu, privind spre noi, dar fără să ne vadă. Sunt amândoi într-o stare de şoc. Bănuiesc că asta este descrierea corectă.

— Au suferit un accident? În piramidă? am întrebat eu.

Unchiul Ben îşi scărpină chelia din vârful capului.

— Nu prea ştiu. Ei nu pot vorbi. Sunt amândoi… muţi. Cred că ceva sau cineva – i-a speriat, l-a speriat în aşa hal, încât nu mai pot nici măcar să vorbească. Doctorii sunt total debusolaţi. Spuneau că…

— Tată, Ahmed a încercat să ne răpească! îl întrerupse Sari, strângându-l de mână.

— Ce? Ahmed? îşi îngustă el ochii, fruntea încreţindu-i-se din cauza confuziei. Ce vrei să spui?

— Ahmed. Tipul din piramidă. Cel care e îmbrăcat în costumul alb cu băsmăluţa roşie şi are mereu la el carneţelul acela, îi explică Sari.

— Ne-a spus că tu l-ai trimis să ne ia, am intervenit eu. A venit la muzeu…

— Muzeu? Unchiul Ben se ridică în picioare. Ce căutaţi voi la muzeu? Parcă v-am spus…

— Trebuia să ieşim de aici, spuse Sari, punând o mână pe umărul tatălui ei, încercând să-l calmeze. Gabe voia să vadă mumiile, aşa că am mers la muzeu. Dar a venit Ahmed şi ne-a dus la maşina lui. Spunea că ne aduce la hotel.

— Dar o pornise într-o direcţie greşită, am continuat eu povestirea. Aşa că am sărit din maşină şi am fugit!

— Ahmed? Unchiul Ben îi tot repeta numele, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. A venit la mine cu referinţe şi recomandări excelente. Este criptograf. Îi studiază pe vechii egipteni. Îl interesau în special înscrisurile şi simbolurile de pe pereţii pe care îi descopeream.

— Dar de ce a venit după noi? am întrebat.

— Şi unde voia să ne ducă? întrebă şi Sari.

— Nu ştiu, răspunse unchiul Ben. Dar în mod sigur intenţionez să aflu. O îmbrăţişă pe Sari. Ce mister, continuă el. Sunteţi amândoi O.K.?

— Da. Suntem O.K., am răspuns eu.

— Trebuie să ajung la piramidă, spuse el, eliberând-o pe Sari şi mergând la fereastră. Le-am dat zi liberă celor din echipă, dar, trebuie să aflu despre ce e vorba.

Norii acoperiseră soarele. Camera se întunecase dintr-odată.

— O să comand masa în cameră pentru voi, ne spuse unchiul Ben cu o expresie gânditoare. Voi doi o să fiţi O.K. Aici până mă întorc eu diseară?

— Nu! ţipă Sari. Nu poţi să ne laşi aici!

— De ce nu putem veni şi noi cu tine? am întrebat eu.

— Da! Venim şi noi cu tine! exclamă Sari înainte ca unchiul Ben să poată răspunde.

El scutură din cap.

— Prea periculos, spuse el în timp ce mă privi întâi pe mine apoi pe Sari. Până când voi afla ce s-a întâmplat cu cei doi lucrători ai mei...

— Dar tată, dacă se întoarce Ahmed? strigă Sari înspăimântată. Dacă vine aici?

Unchiul Ben se încruntă.

— Ahmed, murmură el. Ahmed.

— Nu poţi să ne laşi aici! repetă Sari.

Unchiul Ben privea pe fereastră la cerul întunecat.

— Bănuiesc că aveţi dreptate. Cred că va trebui să vă iau cu mine.

— Da! am strigat eu şi Sari uşuraţi.

— Dar va trebui să-mi promiteţi că veţi sta lângă mine, ne spuse cu seriozitate unchiul Ben, împungând-o cu degetul pe

Sari. Vorbesc serios. Niciun fel de hoinăreală. Niciun fel de glume.

Mi-am dat seama că acum vedeam o nouă faţetă a unchiului meu. Chiar dacă era un bine cunoscut om de ştiinţă, el fusese întotdeauna glumeţul familiei.

Dar acum era îngrijorat.

Serios îngrijorat.

Niciun fel de glume până când nu se va lămuri misterul.

Ne-am luat sandvişurile de la restaurantul hotelului, apoi am plecat cu maşina prin deşert spre piramidă.

Nori mari acopereau soarele, aruncând umbre peste nisip, colorând deşertul întunecat cu nuanţe tremurătoare de gri şi albastru.

După un timp îndelungat, se ivi la orizont şi piramida enormă, crescând pe măsură ce ne apropiam de ea, pe şoseaua aproape goală.

Mi-am amintit de prima dată când am văzut-o, cu câteva zile în urmă. O privelişte fantastică.

Dar acum, privind-o prin parbriz, mă simţeam doar înspăimântat.

Unchiul Ben parcă maşina lângă intrarea joasă pe care o descoperise în spatele piramidei. Când am coborât, vântul sufla peste nisip, ridicându-l şi învârtejindu-l în jurul picioarelor noastre.

Unchiul Ben ne făcu semn să ne oprim la intrarea în tunel.

— Uite, ne spuse căutând în bagajul lui şi scoţând echipamente pentru Sari şi pentru mine. Prindeţi-vă astea, şi ne înmână fiecăruia câte un beeper. Doar apăsaţi pe buton şi el o să mă avertizeze, continuă el, ajutându-mă să-l prind pe al meu de cureaua de la pantaloni. E ca un telefon. Dacă apeşi pe buton, el trimite semnale electronice la unitatea pe care o port eu. Atunci, eu pot să te găsesc urmărind nivelul sunetelor. Bineînţeles, nu mă aştept să-l foloseşti pentru că sper că vei rămâne lângă mine.

Apoi ne dădu şi lanterne.

— Fiţi atenţi la fiecare pas, ne instrui el. Ţineţi lumina în jos la picioare, cu câţiva metri în faţa voastră pe podea.

— *Ştim,* tată, spuse Sari. Am mai făcut asta, îţi aminteşti?

— Doar urmează-mi instrucţiunile, îi răspunse el tăios şi se

întoarse spre intrarea întunecoasă.

M-am oprit în faţa intrării şi am scos din buzunar micuţa mână mumifiată ca să mă asigur că o să am la mine.

— Ce faci cu aia? mă întrebă Sari strâmbând din nas.

— Îmi poartă noroc, am spus punând-o la loc în buzunar.

Ea oftă şi îmi făcu semn să o urmez în piramidă.

Câteva minute mai târziu, coboram din nou, cu mare atenţie, pe lunga scară de frânghie, şi intram în primul tunel îngust.

Unchiul Ben deschidea drumul, cercul de lumină al lanternei sale, dansând pe pereţii tunelului, în faţa lui. Sari era la câţiva paşi în spatele lui, iar eu mergeam la câţiva paşi în spatele ei.

De data asta tunelul părea şi mai îngust şi mai jos. Bănuiesc că asta se datora dispoziţiei în care mă aflam.

Ţinând cu atenţie lanterna şi luminând podeaua, mi-am aplecat capul ca să nu mă lovesc de tavanul jos, curbat.

Tunelul o coti spre stânga, apoi coborî în pantă şi se ramifică în două poteci. Am apucat-o pe cea din dreapta. Singurul sunet ce se auzea era cel pe care îl făceau încălţările noastre pe podeaua uscată, nisipoasă.

Unchiul Ben tuşi.

Sari spuse ceva. Nu am putut auzi ce anume.

M-am oprit să luminez o colonie de păianjeni de pe tavan, unchiul Ben şi Sari aflându-se cu câţiva metri în faţa mea.

Urmărind lumina lanternei care se mişca deasupra picioarelor am văzut că mi se dezlegase din nou gheata.

— Oh, Doamne, nu din nou!

M-am oprit să-mi leg şiretul, aşezând lanterna pe jos lângă mine.

— Hei, aşteptaţi-mă! am strigat.

Dar ei tocmai vorbeau aprins despre ceva şi nu cred că m-au auzit. Puteam să le aud vocile răsunând în tunelul lung şi întortocheat, dar nu puteam desluşi cuvintele.

Am înnodat de două ori şiretul, am luat lanterna şi m-am ridicat în picioare.

— Hei, aşteptaţi-mă! am ţipat nervos.

Oare unde dispăruseră?

Mi-am dat seama că nu le mai auzeam glasurile.

Nu se poate să mi se întâmple asta încă o dată! am gândit.

— Hei! am strigat iar, punându-mi mâinile ca un cornet în

jurul gurii.

Vocea mea răsună în tot tunelul.

Dar nicio voce nu a răspuns.

— Aşteptaţi-mă!

Tipic, m-am gândit.

Erau atât de adânciţi în conversaţia lor, încât au uitat cu totul de mine.

Am realizat că eram mai mult furios decât speriat. Şi unchiul Ben care făcuse atâta caz că trebuie să stăm cât mai aproape unul de celălalt. Şi acum el plecase şi mă lăsase singur în tunel.

— Hei, unde *sunteţi?* am strigat din nou.

Niciun răspuns.

CAPITOLUL 11

Luminându-mi drumul, am aplecat capul şi am început să alerg, urmând traseul tunelului în timp ce acesta cotea strâns la dreapta.

Podeaua începuse să urce în pantă. Aerul devenise fierbinte şi mirosea a mucegai. De abia mai puteam respira.

— Unchiule Ben! am strigat. Sari!

Ar trebui să fie cam la următoarea curbă a tunelului, mi-am spus singur. Nu a durat atât de mult până mi-am legat şiretul. Nu se puteau îndepărta foarte tare.

Auzind un sunet, m-am oprit.

Şi am ascultat.

Acum era linişte.

Oare începuse să mi se pară că aud tot soiul de zgomote?

Am avut o inspiraţie subită: Oare să fie şi asta o altă glumă? Oare Sari şi unchiul Ben se ascundeau, aşteptând să vadă ce anume voi face?

Era ăsta vreun alt şiretlic idiot de-al lor ca să mă sperie?

Era posibil. Ştiam că unchiul Ben nu putea rezista unei astfel de glume. Râsese ca o hienă când Sari îi povestise cum se ascunsese în sarcofag şi mă speriase pentru zece ani.

Oare se ascunseseră amândoi în sarcofag aşteptând să-i descopăr eu?

Inima îmi bătea cu repeziciune. În ciuda căldurii din tunel, îmi era chiar rece.

Nu, am decis. Asta nu e glumă.

Unchiul Ben fusese prea serios astăzi, prea îngrijorat pentru cei din echipa lui. Prea îngrijorat de ceea ce i-am spus noi despre Ahmed. Nu avea deloc chef de glume.

Am pornit-o din nou prin tunel. În timp ce alergam mi-am

trecut mâna peste beeper-ul agăţat la talie.

Să-l folosesc?

Nu, am hotărât.

Asta n-ar face decât să-i dea apă la moară lui Sari. Care ar fi fost încântată să povestească oricui cum am semnalizat după ajutor la două minute după intrarea în piramidă!

Am dat colţul. Pereţii tunelului păreau să mă sufoce în timp ce acesta se tot îngusta.

— Sari? Unchiule Ben?

Nu era ecou. Poate că tunelul era prea îngust ca să mai aibă şi ecou.

Podeaua devenise mai tare, mai puţin nisipoasă. În lumina lanternei am putut vedea că zidurile de granit erau pline de crăpături. Arătau la fel ca boltele tavanului.

— Hei, unde *sunteţi* oameni buni? am strigat iar.

M-am oprit când tunelul s-a ramificat în două direcţii.

Şi, dintr-odată am simţit cât de speriat eram.

Unde dispăruseră? *Ar fi trebuit* să-şi dea seama până acum că nu eram cu ei.

Am privit la cele-două deschideri, luminând mai întâi primul tunel, apoi şi pe celălalt.

În care din ele intraseră?

În care?

Inima mi se zbătea în piept, când am intrat în tunelul din stânga şi le-am strigat numele.

Niciun răspuns.

Am ieşit repede, lumina săltând nebuneşte pe podea, şi am intrat în tunelul din dreapta.

Un labirint de tunele. Aşa descrisese unchiul Ben piramida. Poate chiar mii de tunele, aşa îmi spusese.

Mii!

Continuă să mergi, m-am sfătuit singur.

Continuă să te mişti, Gabe. Ei sunt chiar în faţa ta. *Trebuie* să fie!

Am făcut câţiva, paşi şi i-am strigat.

Am auzit ceva.

Voci?

M-am oprit. Era atâta linişte acum. Atâta linişte încât îmi puteam auzi bătăile inimii.

Sunetul acela din nou.

Am ascultat cu atenţie, ţinându-mi respiraţia.

Era un sunet ca un fâşâit. Un fâşâit uşor. Nu o voce umană. Poate o insectă. Sau un şobolan.

— Unchiule Ben? Sari?

Tăcere.

Am mai făcut câţiva paşi în tunel. Apoi alţi câţiva paşi.

M-am hotărât să-mi calc pe inimă şi să-i semnalizez.

Şi ce dacă o să mă necăjească Sari? Eram prea speriat ca să-mi mai pese.

Dacă îi semnalizam, ar fi venit acolo să mă ia în câteva secunde.

Dar când am întins mâna după beeper, am fost oprit de un zgomot puternic.

Fâşâitul de insectă se transformase într-un fel de hârşâit uşor.

M-am oprit să ascult, simţind cum mi se face părul măciucă.

Hârşâiala creştea în intensitate.

Suna ca şi cum cineva rupea cartoane.

Doar ceva mai zgomotos. Mai tare.

Mai tare.

Chiar sub picioarele mele.

Mi-am întors ochii spre podea.

Mi-am luminat picioarele.

Mi-a luat atâta timp până să înţeleg ce se întâmplă.

Podeaua vechiului tunel crăpa sub picioarele mele.

Hârşâitul deveni şi mai zgomotos, părând să vină din toate direcţiile, să mă împresoare.

Şi era prea târziu, ca să mai pot face ceva.

Am simţit cum eram împins în jos, tras în jos, de o forţă atotputernică.

Podeaua se crăpase de tot sub mine, şi eu cădeam.

Cădeam în jos, tot mai jos, într-o gaură neagră nesfârşită.

Am deschis gura să ţip, dar, n-a ieşit niciun sunet.

Am întins mâinile şi am apucat – aerul!

Am închis ochii şi m-am prăbuşit.

Jos, tot mai jos în întunecimea învârtejită.

CAPITOLUL 12

Am auzit lanterna bufnind de podea.

Apoi m-am lovit. Tare.

Am aterizat pe o parte. Durerea îmi săgetă corpul, şi am văzut roşu. Un fulger de un roşu strălucitor ce devenea din ce în ce mai luminos, până când a trebuit să închid ochii. Cred că forţa izbiturii m-a făcut să leşin pentru scurt timp.

Când am deschis ochii, totul era de un gri-galben înceţoşat. Mă durea toată partea pe care căzusem. Cotul drept îmi înţepenise de durere.

Am încercat să-l mişc. Părea să fie în regulă.

M-am ridicat în şezut. Ameţeala începea să mi se risipească încet, precum o perdea de fum.

Unde eram?

Un miros neplăcut îmi invadă nările. Mirosul putreziciunii. Al prafului antic. Al morţii.

Lanterna căzuse lângă mine. Am urmărit fascicolul de lumină îndreptat spre perete.

Şi am gemut.

Lumina se oprise pe o mână.

O mână de om.

Sau nu?

Mâna era ataşată la un braţ. Iar braţul era ferm ataşat la un trup care stătea în picioare.

Mâna îmi tremura când am ridicat lanterna şi am încercat să stabilizez lumina pe siluetă.

Era o mumie. Stătea pe picioarele ei lângă zidul îndepărtat.

Fără ochi, fără gură, faţa bandajată părea să mă privească, atentă şi pregătită, ca şi cum ar fi aşteptat să fac eu prima mişcare.

CAPITOLUL 13

O mumie?

Lumina trecu peste faţa ei fără trăsături. Nu-mi puteam ţine mâna nemişcată. Tot corpul îmi tremura.

Încremenit, incapabil să mă mişc de pe podeaua tare, mă holbam la silueta înspăimântătoare. Mi-am dat seama că începusem să gâfâi zgomotos.

Încercând să mă calmez, am luat o gură de aer putred şi mi-am ţinut respiraţia.

Mumia privea în gol spre mine.

Stătea ţeapănă cu braţele atârnate de-o parte şi de alta.

De ce stătea acolo aşa? m-am întrebat, respirând adânc încă o dată.

Vechii egipteni nu-şi lăsau mumiile aşa, ca să atragă atenţia tuturor.

Realizând că nu se mişcă spre mine ca să mă atace, am început să mă simt puţin mai calm.

— Uşurel, Gabe. Uşurel, am spus cu voce tare, şi, încercând să stabilizez oarecum lanterna, am strâns-o şi mai tare în mână.

Am tuşit. Aerul era atât de vâscos. Atât de vechi.

Gemând de durere m-am ridicat în picioare şi am început să plimb repede lumina lanternei înainte şi înapoi pe lângă mumia tăcută, fără faţă.

Era o cameră enormă, cu tavanul înalt. Mult mai mare decât încăperea unde lucra echipa unchiului Ben.

Şi mult mai împuţită.

— Aoleou! mi-a scăpat un ţipăt uşor în timp ce lumina palā a lanternei a revelat o scenă uimitoare. Siluete întunecate şi bine bandajate erau împrăştiate peste tot în jurul meu.

Camera aceea vastă era plină ochi cu mumii!

În lumina tremurătoare, umbrele lor păreau să se întindă spre mine.

Tremurând, am făcut un pas înapoi. Am mişcat încet fasciculul de lumină peste scena stranie, hidoasă.

Lumina destrăma umbrele, dezvăluind braţe bandajate, torsuri, picioare, feţe acoperite.

Erau atâtea mumii.

Erau mumii sprijinite de zid. Mumii ce zăceau întinse pe suporturi de piatră cu braţele încrucişate peste piepturi. Mumii aplecate în unghiuri ciudate, chircite sau în picioare, cu braţele întinse înainte ca nişte monştri Frankenstein.

Lângă perete era aşezat un şir de sarcofage cu capacele desfăcute. M-am întors urmărind arcul trasat de lumină. Mi-am dat seama că am căzut în centrul camerei.

În spatele meu am descoperit o zonă uimitoare, plină cu echipament. Unelte asemănătoare unor furci ciudate, cum nu mai văzusem până atunci. Teancuri înalte de pânză. Oale gigantice de lut şi borcane.

Uşor, Gabe. Uşor.

Oh. Respiră încet.

Am făcut câţiva paşi şovăitori mai aproape, încercând să ţin cât mai bine lanterna.

Încă câţiva paşi.

M-am apropiat de unul din teancurile de pânză. In, după cum arăta. Materialul folosit la bandajarea mumiilor.

Adunându-mi curajul, am examinat câteva unelte. Fără să ating nimic. Doar le priveam în lumina pâlpâitoare a lanternei.

Instrumente pentru fabricarea mumiilor. Instrumente antice.

Am făcut un pas lateral. M-am întors spre mulţimea de siluete nemişcate.

După ce lumina lanternei a traversat aproape întreaga cameră, fără să vreau, am lăsat-o să cadă pe jos, pe o zonă ca o scobitură întunecată în podea. Curios, m-am apropiat, păşind pe lângă mumiile gemene întinse pe spate cu braţele încrucişate pe piepturi.

Oooh! Uşurel Gabe.

Ghetele scârţâiau zgomotos în timp ce eu mergeam cu multe ezitări de-a lungul încăperii vaste.

Gaura întunecoasă din podea, avea aproape mărimea unui

bazin de înot. M-am aşezat pe marginea ei ca s-o examinez mai de aproape.

Suprafaţa era moale şi lipicioasă. Precum catranul.

Era oare o veche groapă de catran? Oare acest catran fusese folosit la prepararea mumiilor, care erau împrăştiate atât de ameninţător în jurul camerei?

Dintr-odată m-a traversat un fior care m-a îngheţat în loc.

Cum se putea ca groapa asta cu catran să fie atât de moale după *patru mii de ani?*

De ce tot ce se găsea în această cameră – instrumentele, mumiile, inul – era conservat atât de bine?

Şi de ce acele mumii, cel puţin două duzini, erau lăsate afară aşa, împrăştiate prin toată camera, în asemenea poziţii stranii?

Mi-am dat seama că am făcut o descoperire incredibilă. Căzând prin podea, am descoperit o cameră ascunsă, o cameră de preparare a mumiilor. Descoperisem toate uneltele şi toate materialele folosite la fabricarea mumiilor de acum patru mii de ani.

Încă o dată mirosul acela neplăcut mi-a invadat nările. Mi-am ţinut respiraţia ca să mă abţin să nu vomit. Era mirosul unor corpuri cu o vechime de patru mii de ani, am gândit. Un miros care fusese îmbuteliat aici, în această cameră ascunsă – până acum.

Privind la siluetele contorsionate, întunecate, care păreau că îmi întorc privirea, plin de oroare am căutat beeper-ul.

Unchiule Ben, trebuie să vii repede, am gândit înspăimântat.

Nu vreau să mai stau singur aici nicio secundă în plus.

Trebuie să vii aici, acum!

Am tras beeper-ul de pe curea, şi l-am apropiat de lumina lanternei.

Tot ce trebuia să fac, mi-am amintit eu, era să apăs pe buton, şi unchiul Ben sau Sari vor veni alergând.

Strângând bine beeper-ul în mână, am căutat butonul cu degetul, şi am ţipat de îngrijorare.

Beeper-ul era stricat. Spart. Terminat.

Butonul nici măcar nu se clintea.

Probabil aterizasem pe el când am căzut.

Era inutil.

Eram singur acolo jos.

Singur cu mumiile, ce mă priveau fără feţe, în linişte, din umbrele adânci, întunecate.

CAPITOLUL 14

Singur.

Priveam cu oroare la beeper-ul nefolositor. Lanterna îmi tremura în mână.

Dintr-odată, am avut impresia că totul se mişca spre mine. Zidurile. Tavanul. Întunericul. Mumiile.

„Ha?”

Am făcut un pas în spate. Apoi încă unul.

Mi-am dat seama că strângeam atât de tare lanterna, încât mă durea mâna.

Lumina juca peste feţele bandajate.

Nu se mişcau.

Bineînţeles că nu se mişcau.

Am mai făcut un pas în spate. Mirosul neplăcut părea că devine mai puternic, mai vâscos. Mi-am ţinut respiraţia, dar aveam mirosul în nări, în gură. Îl puteam gusta, puteam să gust putreziciunea, puteam să gust aroma morţii, de acum patru mii de ani.

Am aruncat beeper-ul inutil pe jos şi am mai făcut un pas în spate, ţinându-mi ochii fixaţi pe mumiile din jurul meu.

Ce trebuia să fac?

Mirosul îmi făcea rău. Trebuia să ies de acolo, să-l chem pe unchiul Ben.

Alt pas în spate.

— Ajutor!

Am încercat să strig, dar vocea mea suna slab, înăbuşită de aerul greu, vâscos.

— Ajutor! Mă aude cineva?

Puţin mai tare.

Mi-am pus lanterna sub braţ şi mi-am aşezat mâinile în jurul

gurii ca să formez un fel de megafon.

— *Mă aude cineva?* am zbierat.

Am ascultat disperat un răspuns.

Linişte.

Unde erau Sari şi unchiul Ben? De ce nu mă auzeau? De ce nu mă căutau?

— *Ajutor! Cineva – vă rog ajutooor!*

Am strigat cât de tare am putut, ridicând capul spre gaura din tavan, gaura prin care căzusem.

— *Nu mă aude nimeni?*

Puteam simţi cum mă cuprinde panica îngheţându-mi picioarele.

Apoi panica mă copleşi, paralizându-mă val după val.

— Ajutaţi-mă! *Cineva* – vă rog!

Am mai făcut un pas în spate.

Şi ceva a cronţănit sub talpa mea.

Am scos un ţipăt ascuţit şi am făcut un salt înainte.

Orice o fi fost, fugise.

Mi-a scăpat un oftat sonor de uşurare.

Şi atunci am simţit cum îmi trece ceva peste gleznă.

Am ţipat şi am scăpat lanterna de sub braţ. A căzut cu zgomot pe jos.

Lumina se stinsese.

Din nou, ceva a trecut peste piciorul meu.

Ceva tare.

Am auzit un sunet uşor, ca un foşnit, acolo jos pe podea. Ceva mi-a trecut iar pe lângă o gleznă.

Am dat tare cu piciorul, dar am lovit doar aerul.

— Oooh! Ajutooor!

Erau nişte creaturi acolo pe jos. O mulţime.

Dar *ce* anume erau?

Din nou ceva mi-a trecut pe lângă gleznă şi am dat din picior ca un smintit.

Înnebunit, m-am aplecat în întuneric să-mi recuperez lanterna.

Şi am atins ceva tare şi cald.

— Oooh, nuuu!

Mi-am ridicat mâna cu un urlet.

În întuneric, căutând lanterna, am avut sentimentul că

întreaga podea prinsese viaţă. Se mişca în valuri, se rostogolea şi cădea, dând în clocot pe sub picioarele mele.

În sfârşit, am găsit lanterna. Am luat-o cu o mână tremurătoare, m-am ridicat în picioare şi am încercat s-o aprind.

Când m-am dat înapoi, ceva mi-a trecut printre picioare.

Părea dur. Şi înţepător.

Am auzit foşnăieli. Pocnete. Creaturi lovindu-se una de alta.

Respirând cu greutate, cu inima strânsă şi cu întregul trup crispat de teroare, am început să ţopăi, căutând să mă îndepărtez în timp ce încercam să aprind lanterna.

Ceva a cronţăit iar zgomotos sub gheata mea. Am ţopăit mai departe, sărind peste ceva ce încerca să mi se urce pe picior.

Într-un târziu, s-a aprins şi lanterna.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am întors fasciculul de lumină spre podea.

Şi am văzut creaturile ce foşneau şi ţopăiau.

Scorpioni!

Nimerisem într-un cuib de scorpioni.

— Aaah! Ajutooor!

Nici măcar nu mi-am recunoscut vocea mică şi speriată când am strigat.

Lumina a trecut peste creaturile ce mişunau de colo-colo cu cozile ridicate pentru atac, ghearele foşnindu-le tăcut în timp ce se mişcau. Târându-se unul peste celălalt. Alunecându-mi peste ghete.

— Cineva – Ajutooor!

M-am dat înapoi în timp ce o pereche de gheare se întindeau spre piciorul meu, peste alte creaturi ale căror cozi se repeziră spre partea din spate a ghetelor.

Încercând să scap de vietăţile otrăvitoare, m-am împiedicat.

— Nu! *Te rog, nu!*

Nu mă mai puteam salva.

Am început să cad.

Mâinile mi-au zvâcnit în părţi, dar nu aveam de ce să mă agăţ.

Eram gata să plonjez drept în mijlocul lor.

— Nuuu!

Am ţipat nebuneşte în timp ce mă prăbuşeam. Şi am simţit cum două mâini mă prind de umeri şi mă trag înapoi.

CAPITOLUL 15

O mumie! am gândit. Întregul corp mi se convulsionă de frică. Scorpionii alunecau şi treceau peste picioarele mele.

Mâinile puternice care mă apucaseră de umeri, mă traseră cu forţă înapoi.

Mâini antice, mâini bandajate.

Nu puteam respira. Nu puteam gândi.

Într-un final am întors puţin capul.

— Sari! am strigat,

Ea mă mai trase un pic în spate. Ne-am dat amândoi înapoi ca să scăpăm de ghearele ce se ridicaseră spre picioarele noastre.

— Sari – cum...?

Ne mişcăm împreună acum, întorcându-ne în mijlocul acelei camere mari.

În siguranţă. Departe de cuibul acela de scorpioni dezgustători.

— Ţi-am salvat viaţa, îmi susură ea la urechi. Îh! Da' urâţi mai sunt!

— Mie-mi spui?! am exclamat scârbit.

Încă mai puteam să simt creaturile acelea hidoase, cum încercau să mi se urce pe glezne, cum îmi treceau printre picioare şi cum crănţăneau sub ghetele mele.

Nu cred că voi putea uita vreodată crănţănitul acela.

— Ce *cauţi* aici jos? ţipă Sari nervoasă de parcă ar fi certat un copilaş. Eu şi cu tata te-am căutat peste tot.

Am împins-o şi mai departe de scorpioni, spre centrul camerei.

— Dar tu cum ai ajuns aici? am ţipat la rândul meu, încercând să-mi domolesc respiraţia şi bătăile inimii.

Ea îndreptă lanterna spre un colţ al camerei pe care nu-l

observasem încă, unde se găsea intrarea într-un tunel.

— Te căutam. Eu şi cu tata ne-am separat. Îţi vine să crezi? El s-a oprit să vorbească cu un muncitor, şi eu n-am observat. Când m-am întors el dispăruse. Apoi am văzut o lumină mişcându-se pe aici. Am crezut că era tata.

— Te-ai pierdut şi tu? am întrebat, ştergându-mi sudoarea rece de pe frunte cu dosul mâinii.

— Eu nu m-am pierdut. *Tu te-ai pierdut,* insistă ea. Cum de-ai putut *să faci una ca asta,* Gabe? Eu şi tata ne-am ieşit din minţi de îngrijorare.

— De ce nu m-aţi aşteptat? am întrebat furios. V-am tot strigat. Şi voi pur şi simplu aţi dispărut.

— Nu te-am auzit, replică ea scuturând din cap.

Oricum, eu eram tare bucuros că o vedeam din nou. Dar mă sâcâia felul în care mă privea, de parcă aş fi fost un idiot neajutorat.

— Bănuiesc că eram prea prinşi în discuţie. Am crezut că erai chiar în spatele nostru. Apoi când ne-am uitat în urmă, tu nu mai erai acolo. Sari oftă şi-şi scutură iar capul. Doamne, ce zi!

— Ce zi? am zbierat ca un dement. Ce zi?

— Gabe, de ce ai *făcut* asta? întrebă ea. Ştiai că trebuia să mergem în grup.

— Hei, n-a fost vina mea, am insistat furios.

— Tata e grozav de supărat, continuă Sari, aprinzându-şi lanterna şi luminându-mi faţa.

Am ridicat un braţ ca să-mi feresc ochii de lumină.

— Încetează, am pufnit îmbufnat. N-o să mai fie furios, când o să vadă ce-am descoperit. Priveşte!

Am îndreptat lanterna spre o mumie chircită lângă groapa cu catran, apoi spre o altă mumie care stătea întinsă, apoi spre şirul de sarcofage de lângă perete.

— Oooh! exclamă Sari încetişor, cu ochii măriţi de uimire.

— Mda, oooh! am spus, simţindu-mă oarecum mai bine. Camera asta e plină de mumii. Şi există tot felul de instrumente şi recipiente şi tot ce e nevoie ca să faci o mumie. Totul într-o stare perfectă, ca şi cum n-ar fi fost nimic atins de mii de ani.

Nu-mi mai puteam ascunde exaltarea.

— Şi eu le-am descoperit pe toate, am adăugat după un moment.

— Ăsta trebuie să fie locul în care pregăteau mumiile pentru ritualul de înmormântare, spuse Sari, privirea ei trecând de la o mumie la alta. Dar de ce unele dintre ele au poziţii aşa de ciudate?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am.

Ea se apropie să admire teancurile înalte de in curat şi frumos împăturit.

— Oh! E pur şi simplu fantastic, Gabe.

— Nemaipomenit! am fost de acord. Şi dacă nu m-aş fi oprit să-mi leg şiretul, nu le-aş fi descoperit niciodată.

— O să devii celebru, îmi spuse Sari cu un zâmbet răutăcios. Datorită *mie,* pentru că ţi-am salvat viaţa.

— Sari…

Dar ea se plimba prin cameră şi admira mumiile.

— Aşteaptă numai să vadă şi tata astea, spuse ea la fel de încântată ca şi mine.

— Trebuie să-l chemăm, am spus nerăbdător.

Am privit în spate spre cuibul scorpionilor şi am simţit cum mă ia cu rece pe spinare.

— Oamenii erau aşa de micuţi pe timpurile alea, exclamă ea luminând faţa bandajată a unei mumii, la uită-te, sunt mai înaltă decât asta!

— Sari, foloseşte-ţi beeper-ul, am spus nerăbdător mergând spre ea.

— Îh! Sunt o grămadă de gândaci pe faţa ăsteia, spuse ea dând înapoi şi coborând lanterna. Se strâmbă dezgustată. Ce scârbos!

— Haide. Foloseşte-ţi beeper-ul. Cheamă-l pe unchiul Ben, am insistat şi m-am întins după el, dar ea s-a ferit.

— O.K., O.K. Dar de ce nu-l foloseşti pe-al tău? Mă privi suspicioasă. Ai uitat de el, nu-i aşa, Gabe?

— Nici vorbă, am replicat tăios. Al meu s-a stricat când am aterizat în locul ăsta.

Ea se strâmbă şi scoase beeper-ul de la centură. L-am luminat ca ea să poată apăsa pe buton. A apăsat de două ori pentru mai multă siguranţă, apoi l-a pus la loc.

Am stat cu braţele încrucişate, aşteptând ca unchiul Ben să urmărească semnalele radio şi să ne găsească.

— N-ar trebui să dureze prea mult. Nu era prea departe în spatele meu.

Cu siguranţă, pentru că, câteva secunde mai târziu, am auzit pe cineva venind prin tunel.

— Unchiule Ben! am strigat fericit. Vino să vezi ce-am descoperit!

Şi eu şi Sari am început să alergăm spre tunel, luminile lanternelor noastre trasând zigzaguri luminoase peste intrarea joasă.

— Tată, n-o să-ţi vină să crezi… începu Sari. Dar se opri când silueta nedesluşită ieşi din întuneric şi se îndreptă de spate.

Am ţipat amândoi de groază, când luminile lanternelor îi dezvăluiră faţa.

— E Ahmed! ţipă Sari prinzându-mă de braţ.

CAPITOLUL 16

Am înghiţit nodul din gât.

O priveam uimit pe Sari. Am văzut cum trăsăturile i se încordau de frică.

Ahmed.

El încercase să ne răpească. Şi acum ne avea pe am îndoi, singuri, aici jos, la cheremul lui.

Apoi făcu un pas în faţă, ţinând în mână o torţă aprinsă. Părul lui negru strălucea în lumina flăcării tremurătoare. Ochii i se îngustaseră ameninţător spre noi.

— Ahmed, ce cauţi aici? ţipă Sari, strângându-mă de braţ atât de tare, încât am urlat de durere.

— Ce căutaţi *voi* aici? întrebă el încet, vocea lui fiindu-i la fel de rece ca şi privirea.

Ţinând torţa în faţă, păşi în cameră. Ochii lui cercetau camera, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu fusese nimic mişcat din locul lui!

— Tatăl meu va veni aici într-o secundă, îl avertiză Sari. Tocmai l-am chemat cu beeper-ul.

— Am încercat să-l avertizez pe tatăl tău, spuse Ahmed privind-o fix pe Sari.

Lumina pâlpâitoare, portocalie a torţei, îl făcu strălucitor un moment, apoi se transformă în umbră.

— Să-l avertizezi? întrebă Sari.

— Despre blestem, răspunse Ahmed fără emoţie.

— Unchiul Ben mi-a povestit ceva despre un fel de blestem, am zis privind-o nervos pe Sari. Nu cred că ia prea în serios lucrurile de genul ăsta.

— Ar fi trebuit! replică Ahmed ţipând fiecare cuvânt în parte, cu ochii aprinşi de mânie.

Eu şi cu Sari l-am privit în tăcere.

Oare unde o fi unchiul Ben?

Ce îl reţine?

Repede, l-am rugat în gând. *Te rog, grăbeşte-te!*

— Blestemul trebuie îndeplinit, spuse Ahmed încet, aproape cu sadism. N-am de ales. Aţi violat camera preotesei.

— Preoteasă? am îngăimat.

Sari încă mă strângea de braţ. Mi l-am eliberat şi atunci ea îşi încrucişă braţele în dreptul pieptului.

— Camera aceasta îi aparţine preotesei Khala, răspunse Ahmed coborând torţa. Aceasta este Camera Sacră de Preparare a Preotesei Khala, şi voi aţi violat-o.

— Ei bine, n-am ştiut, pufni Sari. Şi chiar nu înţeleg care e marea problemă, Ahmed.

— Are dreptate, am spus şi eu repede. Nu am atins nimic. Nu cred…

— *Tăceţi din gură, proştilor!* zbieră Ahmed fluturând torţa prin faţa noastră.

— Ahmed, tata trebuie să apară din clipă-n clipă, repetă Sari cu o voce tremurătoare.

Ne-am întors amândoi ochii spre tunel. Era întuneric şi linişte.

Nici urmă de unchiul Ben.

— Tatăl tău e un om deştept, spuse Ahmed. Păcat că nu a fost destul de deştept să ia în seamă avertismentele mele.

— Avertismente? întrebă Sari.

Am înţeles că ea trăgea de timp, încercând să-l ţină cu vorba pe Ahmed până când va apare şi unchiul Ben.

— I-am speriat pe cei doi muncitori, se confesă Ahmed lui Sari. I-am speriat, pentru a-i demonstra tatălui tău că blestemul e încă în vigoare, că sunt pregătit să îndeplinesc dorinţele lui Khala.

— Cum i-ai speriat? îl întrebă Sari.

El zâmbi.

— Le-am făcut o mică demonstraţie. Le-am arătat cum s-ar simţi dacă ar fi fierţi de vii. Îşi îndreptă privirea spre groapa cu catran. Nu le-a plăcut, adăugă încetişor.

— Dar, Ahmed… începu Sari..

El îi tăie vorba.

— Tatăl tău ar fi făcut mai bine să nu se reîntoarcă aici. Ar fi

trebuit să mă creadă. Ar fi trebuit să creadă în blestemul preotesei. Preoteasa i-a blestemat pe toţi cei care îndrăznesc să-i violeze camera.

— Ei hai, doar nu crezi… am început să-i spun.

El ridică torţa ameninţător.

— A fost decretat de Khala cu mai mult de patru mii de ani în urmă, că această cameră sacră nu va fi violată, ţipă el gesticulând cu torţa şi lăsând o dâră de lumină portocalie în întuneric. De atunci, din generaţie în generaţie, descendenţii lui Khala au avut grijă ca porunca Preotesei să fie ascultată.

— Dar, Ahmed… ţipă Sari.

— S-a ajuns până la mine, continuă el, ignorând-o, ignorându-ne pe amândoi, cu privirea fixată în tavan, de parcă ar fi vorbit cu Preoteasa din ceruri. Acum mi-a venit şi mie rândul, ca descendent al lui Khala, să mă asigur că blestemul va fi dus la îndeplinire.

Am privit peste umărul lui Ahmed spre tunel, încă niciun semn de la unchiul Ben.

Avea de gând să vină? Funcţionase bine beeper-ul lui Sari?

Oare ce îl reţinea?

— M-am oferit ca voluntar să lucrez pentru tatăl tău, ca să mă asigur că sanctuarul sacru nu va fi violat, continuă Ahmed, umbrele licărind pe faţa lui ameninţătoare. Când nu a vrut să asculte de avertismentele mele, a trebuit să trec la acţiune. I-am speriat pe cei doi muncitori. Apoi am plănuit să vă răpesc şi să vă ascund, până când el ar fi fost de acord să înceteze cu săpăturile.

El lăsă torţa în jos. Faţa i se umplu de tristeţe.

— Acum nu mai am de ales. Trebuie să-mi îndeplinesc sarcinile sacre. Trebuie să-mi ţin vechea promisiune faţă de Khala.

— Dar ce vrea asta să *însemne?* întrebă Sari.

Lumina portocalie a torţei îi accentua expresia înfricoşată.

— Ce înseamnă asta? repetă Ahmed. Începu să gesticuleze cu torţa. Priveşte în jurul tău.

Ne-am întors amândoi şi am privit rapid în jurul camerei. Dar nu am înţeles.

— Mumiile, ne explică el.

Noi tot nu înţelegeam.

— Ce-i cu mumiile? am reuşit să îngaim.
— Ei toţi au fost violatori ai Camerei Preotesei, ne dezvălui Ahmed.
Zâmbetul subţire de pe faţa lui putea fi descris doar ca un zâmbet de mândrie.
— Vrei să spui – că nu sunt din Egiptul antic? ţipă Sari ascunzându-şi faţa în mâini.
— Câţiva dintre ei, replică Ahmed cu zâmbetul acela rece, înspăimântător. Câţiva dintre ei au fost intruşi antici. Câţiva sunt foarte recenţi. Dar toţi au un lucru în comun. Ei toţi au căzut victime ale blestemului. Şi ei toţi au fost mumificaţi de *vii!*
— Nu! am strigat fără să vreau.
Ahmed ignoră ieşirea mea înspăimântată.
— Pe asta am făcut-o eu însumi, spuse el arătând spre o mumie ţeapănă de lângă groapa de catran.
— Oh, ce îngrozitor, se plânse Sari cu voce tremurândă.
Am privit plin de speranţă la intrarea în tunelul din spatele lui Ahmed. Dar tot nici urmă de unchiul Ben.
— Astăzi trebuie să mă apuc din nou de treabă, ne anunţă Ahmed. Astăzi vor apărea mumii noi. Noi trofee pentru Khala.
— Nu poţi să *faci* asta! şopti Sari.
Am luat-o de mână.
Spre marea mea oroare, acum înţelegeam perfect. Înţelegeam de ce unele mumii erau într-o stare atât de bună.
Erau noi.
Toate instrumentele, catranul, inul – fuseseră folosite de descendenţii lui Khala, descendenţi aşa ca Ahmed. Încă de pe vremea lui Khala, oricine intra în cameră – camera în care eram noi acum – era mumificat.
De viu.
Şi acum Sari şi cu mine eram pe cale de a deveni şi noi mumii.
— Ahmed, nu poţi! strigă Sari.
Se eliberă din mâna mea şi îşi strânse pumnii de-o parte şi de alta a trupului.
— Este dorinţa lui Khala, răspunse el încet, ochii lui negri strălucind în lumina torţei.
Am văzut cum scoate cu mâna liberă un pumnal cu lamă lungă, strălucitoare în lumina torţei.

Eu şi cu Sari am făcut un pas în spate în timp ce Ahmed venea spre noi cu paşi repezi, hotărâţi.

CAPITOLUL 17

În timp ce Ahmed se apropia, Sari şi cu mine ne retrăgeam înapoi spre centrul camerei.

Fuga, am gândit.

Putem să fugim de el.

Ochii mei căutau deznădăjduiţi un loc prin care am fi putut evada.

Dar nu era nicio cale de scăpare.

Tunelul din colţ părea să fie singura ieşire. Şi ar fi trebuit să trecem pe lângă Ahmed ca să ajungem acolo.

Am văzut cum Sari apăsa cu frenezie beeper-ul din talie. Mă privea cu trăsăturile răvăşite de spaimă.

— Au!

Am ţipat, când, tot mergând cu spatele m-am lovit de cineva.

Am întors capul şi am văzut faţa bandajată a unei mumii.

Cu un geamăt sonor, m-am îndepărtat de ea.

— Hai să fugim spre tunel, i-am şoptit lui Sari, dar aveam gâtul atât de strâns şi de uscat, încât de abia m-am făcut auzit. Nu ne poate prinde pe amândoi.

Sari mă privi confuză. Nu ştiu dacă m-a auzit sau nu.

— Nu există scăpare, spuse încet Ahmed de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu există scăpare de blestemul lui Khala.

— El – el o să *ne omoare!* ţipă Sari.

— Aţi violat camera ei cea sacră, spuse Ahmed ridicând torţa şi ţinând pumnalul la nivelul taliei. Păşi mai aproape de noi. Te-am văzut ieri cum te-ai urcat în sarcofagul sacru. V-am văzut pe amândoi cum *v-aţi jucat* în camera sfântă a lui Khala. Atunci am ştiut că trebuie să-mi îndeplinesc sarcinile sacre. Eu…

Am ţipat când ceva a căzut din tavan.

Toţi trei am privit în sus şi am văzut o scară de frânghie

atârnând din gaura prin care căzusem eu. Se legăna încoace şi încolo în timp ce se lăsa în jos, până aproape de podea.

— Sunteţi acolo jos? Cobor şi eu! strigă unchiul Ben la noi.

— Unchiule Ben – nu! am zbierat eu.

Dar el deja începuse să coboare repede, scara întinzându-se sub greutatea lui.

La jumătatea scării, s-a oprit şi a privit în cameră.

— Ce naiba...? ţipă el, ochii lui mărindu-se la vederea scenei incredibile de dedesubt.

Şi apoi l-a văzut pe Ahmed.

— Ahmed, ce cauţi aici? întrebă unchiul Ben surprins, sărind pe podea peste ultimele trei trepte.

— Îndeplinesc dorinţele lui Khala, spuse Ahmed cu o figură inexpresivă şi ochii îngustaţi.

— Khala? Preoteasa? întrebă unchiul Ben nelămurit.

— Are de gând să ne omoare! se plânse Sari, alergând spre tatăl ei şi îmbrăţişându-i mijlocul. Tată – vrea să ne omoare! Şi după aceea să ne transforme în *mumii!*

Unchiul Ben o îmbrăţişă pe Sari şi privi acuzator la Ahmed peste umărul ei.

— E adevărat?

— Camera a fost violată. Acum, doctore, mie-mi revine sarcina să aduc la îndeplinire blestemul.

Unchiul Ben îşi puse mâinile pe umerii tremurători ai lui Sari şi o îndepărtă cu blândeţe. Apoi începu să se mişte uşor, încetul cu încetul spre Ahmed.

— Ahmed, hai să ieşim de aici şi să stăm de vorbă, spuse el ridicând mâna dreaptă ca pentru a o oferi în semn de prietenie.

Ahmed făcu un pas în spate ridicând ameninţător torţa.

— Dorinţa Preotesei nu trebuie ignorată.

— Ahmed, tu eşti om de ştiinţă şi eu la fel, spuse liniştit unchiul Ben.

Nu-mi venea să cred cât de calm părea. Mă întrebam dacă doar se prefăcea.

Scena era tensionată. Eram într-un pericol îngrozitor.

Dar mă simţeam un pic mai liniştit ştiind că unchiul meu era acolo, ştiind că se putea descurca cu Ahmed şi că ne va scoate din cameră – vii.

M-am uitat liniştitor la Sari, care privea cu atenţie muşcându-

şi nervoasă buza de jos, cum tatăl ei se apropia de Ahmed.

— Ahmed, pune torţa jos, îl îmboldi unchiul Ben cu mâna întinsă. Şi pumnalul. Te rog. Hai să discutăm despre asta ca de la om de ştiinţă la om de ştiinţă.

— Ce e de discutat? întrebă Ahmed încet, cu ochii aţintiţi asupra unchiului Ben. Dorinţa lui Khala trebuie îndeplinită, aşa cum s-a întâmplat de patru mii de ani încoace. Asta nu se poate discuta.

— Ca om de ştiinţă cu un alt om de ştiinţă, repetă unchiul Ben, întorcându-i privirea lui Ahmed ca şi cum l-ar fi provocat la întrecere. Blestemul este antic. Khala îşi urmează propria ei cale de multe secole. Poate că a venit timpul s-o laşi să se odihnească. Lasă armele jos, Ahmed. Hai să vorbim despre asta. Ca doi oameni de ştiinţă.

O să fie O.K., am gândit oftând de uşurare.

Totul o să fie bine. Vom scăpa de aici.

Dar tocmai atunci Ahmed începu să se mişte cu o viteză uimitoare.

Fără niciun avertisment, fără niciun cuvânt, el îşi ridică braţele şi, ţinând bine torţa cu amândouă mâinile, o aruncă cu toată puterea în capul unchiului Ben.

Torţa scoase un *poc* zgomotos când luă contact cu capul unchiului meu.

Flăcările portocalii dansară.

O învârtejire de culori zgomotoase.

Şi apoi umbre.

Unchiul Ben gemu. Ochii lui erau plini de mirare.

De durere.

Nu a luat foc de la torţă. Dar lovitura îl năucise.

Căzu în genunchi. Apoi ochii i se închiseră şi se întinse moale pe podea.

Ahmed ridică torţa de jos cu o privire exaltată, triumfătoare.

Şi atunci am ştiut că eram condamnaţi.

CAPITOLUL 18

— Tată!

Sari se grăbi spre tatăl ei şi vru să îngenuncheze alături de el.

Dar Ahmed se mişcă mai repede, şi, ameninţând-o cu torţa şi cu pumnalul, o forţă să plece de acolo.

O dâră subţire de sânge, strălucind întunecat în lumina torţei, îi brăzdă obrazul unchiului Ben.

El gemu, dar nu se trezi.

Am privit iute la mumiile împrăştiate prin cameră. Era greu de crezut că în curând şi noi vom face parte din grupul lor.

Mă gândeam să mă arunc spre Ahmed şi să încerc să-l trântesc. Îmi închipuiam că i-aş fi putut lua torţa, să-l ameninţ cu ea şi să-i proptesc într-un zid, obligându-i să ne lase să fugim.

Dar lama pumnalului strălucea ameninţător, ca pentru a mă avertiza să stau potolit la locul meu.

Nu sunt decât un copil, am gândit plin de amărăciune.

Doar gândul că aş putea învinge un adult cu un cuţit şi o torţă era o nebunie.

Nebunie.

Toată scena era nebunească. Şi înspăimântătoare.

Dintr-odată mi s-a făcut rău. Stomacul meu se strânse şi am simţit cum mă năpădeşte un val de greaţă.

— Lasă-ne să plecăm – acum! zbiera Sari la Ahmed.

Spre marea mea surpriză, el îşi luă avânt şi aruncă torţa de-a lungul camerei.

Aceasta ateriză cu un plescăit uşor în mijlocul gropii cu catran. Instantaneu, catranul izbucni în flăcări. Flăcările se întindeau, ridicându-se spre tavan, până când întreaga groapă se transformă în vâlvătaie.

În timp ce eu priveam uimit, catranul începu să fiarbă sub

covorul roşu al flăcărilor.

— Trebuie să aşteptaţi să dea în clocot, spuse calm Ahmed cu faţa şi hainele umbrite sau luminate de jocul flăcărilor.

Camera se umplu de fum. Eu şi cu Sari am început să tuşim.

Ahmed se aplecă şi îşi trecu mâinile pe sub umerii unchiului Ben. Apoi începu să-l târască de-a lungul podelei.

— Lasă-l în pace! ţipă Sari, mergând furioasă spre Ahmed.

Am văzut că era pregătită să se bată cu el.

Am prins-o de umeri şi am tras-o înapoi.

Nu ne puteam măsura cu Ahmed. Deja îl scosese din circulaţie pe unchiul Ben. Nu puteam şti ce-ar fi putut să ne facă şi nouă.

Ţinând-o bine pe Sari, îl priveam cu atenţie. Ce plănuia să mai facă acum?

N-a durat mult ca să aflăm.

Cu o forţă surprinzătoare, el îl trase pe unchiul Ben spre unul din sacrofagele deschise de lângă perete. Apoi îl ridică şi îl aruncă înăuntru. Şi fără ca măcar să clipească, trânti capacul peste unchiul meu inconştient.

Apoi se întoarse spre noi.

— Voi doi – în ăla!

Şi arătă spre un sarcofag enorm, aşezat pe un piedestal înalt, lângă cel al unchiului Ben. Era aproape la fel de înalt ca şi mine şi, de cel puţin doi metri lăţime. Probabil că fusese construit ca să ţină în el o persoană mumificată – şi toate bunurile ei.

— Lasă-ne să plecăm! insistă Sari. Lasă-ne să ieşim de aici. Nu vom spune la nimeni ce s-a întâmplat. Pe cuvânt!

— Vă rog urcaţi-vă în sarcofag, insistă Ahmed răbdător. Trebuie să aşteptăm să fie gata catranul.

— Nu intrăm acolo, am spus eu.

Eram total năucit. Puteam simţi cum îmi pulsează sângele în tâmple. Nici măcar nu mi-am dat seama că am spus ceea ce tocmai spusesem. Eram atât de speriat că nici măcar nu mă auzisem vorbind.

Am privit-o pe Sari. Stătea nepăsătoare, cu braţele încrucişate ia piept. Dar, în ciuda pozei de curajoasă, am putut observa cum îi tremura bărbia şi cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— În cutie, repetă Ahmed, ca să vă aşteptaţi soarta. Khala nu poate fi ţinută să aştepte. Blestemul cel vechi se va împlini în numele ei.

— Nu! am ţipat furios.

M-am ridicat pe vârful picioarelor şi am privit în interiorul sarcofagului imens. Înăuntru mirosea atât de urât, că aproape am vărsat.

Sarcofagul era făcut din lemn. Era înghesuit şi pătat şi cojit pe dinăuntru. În lumina tremurătoare, am fost sigur că am văzut duzini de insecte ce se târau pe acolo.

— Intraţi în sarcofag, *acum!* ne ordonă Ahmed.

CAPITOLUL 19

Sari se urcă pe o latură şi se băgă în vechiul sarcofag. Ea trebuia să fie prima la toate. Dar de această dată, lucrul ăsta nu m-a mai deranjat.

Am ezitat, sprijinindu-mi mâna pe lemnul putred de la marginea sarcofagului. Am privit la cel de lângă al nostru, cel în care era băgat unchiul Ben. Era cioplit din piatră, capacul greu pus deasupra întemniţându-l acolo.

Oare avea unchiul Ben aer acolo înăuntru? m-am întrebat înţepenit de frică. Putea oare să respire?

Şi pe urmă, am cugetat obidit, ce importanţă mai avea? Oricum în curând vom fi morţi toţi trei. Toţi trei vom deveni mumii, închişi aici în camera asta ascunsă, pentru eternitate.

— Urcă – acum! ordonă Ahmed fulgerându-mă cu ochii lui negri.

— Eu – eu sunt doar un *copil!* am suspinat.

Nu ştiu de unde îmi veneau cuvintele. Eram atât de speriat, încât nu mai ştiam ce spuneam.

Un rictus neplăcut strâmbă faţa lui Ahmed.

— Mulţi faraoni aveau vârsta ta atunci când au murit, replică el.

Voiam să-l ţin de vorbă. Îmi venise ideea ciudată, că dacă puteam să menţin conversaţia, puteam să ieşim din încurcătura asta.

Dar nu-mi mai trecea prin minte şi ce altceva să mai spun. Creierul parcă îmi îngheţase.

— Intră acolo, îmi ordonă Ahmed, venind spre mine ameninţător.

Simţindu-mă total neajutorat, am pus un picior peste marginea sicriului putred, m-am ridicat şi mi-am dat drumul în

jos lângă Sari.

Ea stătea cu capul plecat şi ochii strâns închişi. Cred că se ruga. Nu s-a mişcat nici măcar atunci când i-am atins umărul.

Capacul sicriului începu să se închidă deasupra noastră. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut au fost flăcările roşii de pe groapa cu catran. Apoi capacul s-a închis şi s-a făcut întuneric beznă.

— Gabe… murmură Sari la câteva secunde după ce se închisese capacul. Mi-e frică.

Fără motiv, confesiunea ei m-a făcut să chicotesc. O spusese cu o anumită *mirare.* Ca şi cum a fi speriată era o experienţă nouă, uimitoare.

— Sunt prea speriat ca să-mi mai fie şi frică, am şoptit şi eu.

Sari mă prinse de mână şi mi-o strânse. Mâna ei era mai rece şi mai transpirată decât era a mea.

— E nebun, murmură ea.

— Mda. Ştiu, am răspuns ţinând-o de mână.

— Cred că sunt gândaci aici, spuse ea cu un fior. Pot să simt cum se târăsc pe mine.

— Şi eu.

Mi-am dat seama că scrâşneam din dinţi. Întotdeauna fac aşa când sunt nervos. Şi acum eram mai nervos decât crezusem eu vreodată că este omeneşte posibil.

— Bietul tata, oftă Sari.

Aerul din sicriu era deja îmbâcsit şi fierbinte. Am încercat să ignor mirosul dezgustător, dar, îmi intrase deja în nări, şi, chiar îl puteam gusta. Mi-am ţinut respiraţia ca să nu vomit.

— O să ne sufocăm aici, am spus înciudat.

— Nu, o să ne omoare înainte să ne sufocăm, se văită Sari. Au!

Am auzit cum a pocnit un gândac care i se urcase pe braţ.

— Poate că o să se întâmple ceva, am încercat eu s-o încurajez.

Destul de slăbuţ. Dar altceva nu îmi trecea prin cap. Nu puteam *gândi.* Punct.

— Nu mă gândesc decât la cum o să mă ia de aici şi o să-mi scoată apoi creierul pe nas, să văită Sari din nou. De ce a trebuit să-mi spui asta, Gabe?

A durat ceva până să-i pot răspunde. Şi atunci tot ce-am putut

spune a fost:

— Îmi pare rău.

Am început să-mi închipui acelaşi lucru, şi, un alt val de gheaţă mă năpădi.

— Nu putem să rămânem aşa cu braţele în sân, am spus. Trebuie să evadăm.

Am încercat să ignor mirosul tare, urât.

— Ha? Cum?

— Hai să încercăm să deschidem capacul. Poate că dacă împingem amândoi, împreună…

Am numărat până la trei cu glas şoptit şi ne-am proptit amândoi mâinile în capacul sicriului şi am împins cât de tare am putut.

Nu. Capacul nici măcar nu se clintise.

— Probabil că l-a încuiat, sau a pus ceva greu pe el, sugeră Sari cu un oftat îngrozit.

— Probabil, am răspuns simţindu-mă la fel de îngrozit.

Am stat în linişte un timp. O puteam auzi pe Sari cum respira. Suspina. Mi-am dat seama ce repede îmi bătea inima. Puteam simţi cum îmi zvâcnesc tâmplele.

Mi-am imaginat cârligul lung pe care îl va folosi Ahmed ca să ne scoată creierii. Am încercat să alung gândul ăsta, dar n-am reuşit mare lucru.

Mi-am amintit cum m-am costumat în mumie cu doi ani în urmă de Halloween, şi, cum mi s-a desfăcut costumul în faţa prietenilor.

Acum cel puţin ştiam că în curând voi avea un costum de mumie ce nu se va desface *niciodată.*

Timpul trecea. Nu ştiu cât de mult.

Am realizat că stăteam cu picioarele încrucişate şi că îmi amorţiseră îngrozitor. Le-am desfăcut şi le-am întins. Sarcofagul era atât de mare, încât şi eu şi Sari ne-am fi putut aşeza dacă am fi vrut.

Dar eram prea încordaţi şi îngroziţi ca să ne aşezăm.

Eu am fost primul care am auzit foşnăitul. Ca şi cum ceva s-ar fi căţărat cu viteză în interiorul sarcofagului.

La început am crezut că era Sari. Dar ea m-a prins de mână cu mâna ei rece, şi mi-am dat seama că nu se mişcase de lângă mine.

Am ascultat amândoi cu atenţie.

Ceva lângă noi, ceva chiar din spatele nostru, lovea în partea laterală a sarcofagului.

O mumie?

Era oare şi o mumie cu noi în sarcofag?

Care se *mişca?*

Am auzit un geamăt slab.

Sari mă strângea de mână atât de tare, încât de durere am ţipat ascuţit.

Încă un sunet. Mai aproape.

— Gabe... şopti Sari cu o voce mică şi tremurată. Gabe – e *ceva* aici înăuntru, cu noi!

CAPITOLUL 20

Nu e o mumie, mi-am spus singur.

Nu *poate* fi.

E un gândac. Un gândac foarte mare. Care merge pe podeaua sicriului.

Nu e o mumie. Nu e o mumie.

Cuvintele se repetau în mintea mea.

Nu aveam prea mult timp să mă gândesc la asta. Orice o fi fost se apropia.

— Hei! şopti o voce.

Sari şi cu mine am tresărit.

— Unde *sunteţi* băieţi?

Am recunoscut vocea imediat.

— Unchiule Ben! am strigat cu gâtul uscat şi cu inima bătând nebuneşte.

— Tată!

Sari trecu peste mine ca să ajungă la tatăl ei.

— Dar cum? m-am bâlbâit eu. Cum ai ajuns aici?

— Uşor, răspunse el bătându-mă pe umăr încurajator.

— Tată, nu-mi vine să *cred!* spuse Sari bucuroasă.

Nu puteam vedea nimic în întunericul din sicriu, dar cred că începuse să plângă.

— Sunt O.K. Sunt O.K., repetă el de câteva ori, încercând să o liniştească.

— Cum ai ieşit din ăla şi ai intrat în ăsta? am întrebat zăpăcit şi uimit.

— Există o trapă pe unde se poate ieşi, ne explică unchiul Ben. O deschidere micuţă cu uşiţă. Egiptenii construiau uşiţe şi trape ascunse la majoritatea sarcofagelor. Pentru ca sufletul să aibă pe unde pleca.

— Oh! am exclamat.

Nici nu ştiam ce altceva *aş fi putut* spune.

— Ahmed e aşa de prins cu blestemul ăsta vechi gen munibo-jumbo, că a uitat de acest mic detaliu, spuse unchiul Ben.

I-am simţit din nou mâna pe umăr.

— Haideţi copii. Urmaţi-mă!

— Dar e acolo afară… am încercat eu să spun.

— Nu, răspunse unchiul Ben repede. A plecat de aici. Când am ieşit din sarcofagul meu, m-am uitat după el. Şi nu l-am văzut nicăieri. Poate a plecat în altă parte până când se va înfierbânta suficient de mult catranul. Sau poate că s-a hotărât doar să ne lase aici ca să ne sufocăm în sarcofage.

Am simţit cum mi se urca un gândac pe picior. L-am pocnit, apoi am încercat să-l scot din cracul pantalonilor.

— Hai să ieşim, repetă unchiul Ben.

L-am auzit cum gemea când se întoarse în sicriul uriaş. Apoi l-am putut auzi cum se târa pe spate.

Am văzut un dreptunghi mic, luminos când el împinse uşa ascunsă din spatele sarcofagului. Era o trapă micuţă, cât să ne putem strecura prin ea.

Eu am ieşit după unchiul Ben şi Sari, chinuindu-mă să mă târăsc prin deschizătura îngustă, apoi căzând în patru labe pe podeaua camerei.

A durat puţin timp până ce ochii mi s-au obişnuit cu lumina.

Flăcările roşii încă dansau deasupra catranului clocotit, trasând umbre albastre pe cei patru pereţi ai camerei. Mumiile stăteau ca şi înainte, încremenite pe locurile lor, umbrele tremurând peste formele lor fără faţă.

Când ochii începură să mi se limpezească, am văzut că unchiul Ben avea o vânătaie enormă pe o latură a capului. O dâră lată de sânge închegat îi traversa obrazul.

— Hai să ieşim de aici înainte să se întoarcă Ahmed, şopti el, stând între noi cu câte o mână pe umerii noştri.

Sari arăta palidă şi firavă. Buza de jos îi sângera de cât de tare şi-o muşcase.

Unchiul Ben se îndreptă spre scara de frânghie din centrul camerei, dar se opri.

— Durează prea mult, gândi el cu voce tare. Haideţi. Spre tunel să ne grăbim.

Toţi trei am început să alergăm spre tunelul din colţ. Privind în jos, am văzut că şiretul acela tâmpit se dezlegase din nou. Dar nici *nu* se punea problema să mă opresc şi să îl leg!

Tocmai eram pe cale să *scăpăm* de acolo!

Cu câteva minute în urmă renunţasem la orice speranţă. Dar acum, ieşisem din sarcofag şi ne îndreptam spre libertate.

Eram doar la câţiva metri de intrarea în tunel, când, acesta se umplu dintr-odată de o lumină portocalie.

Apoi din tunel apăru şi Ahmed, ţinând o nouă torţă în faţa lui, flacăra dezvăluindu-i faţa uimită.

— Nu, am ţipat şi eu şi Sari.

Toţi trei ne-am oprit din fugă exact în faţa lui.

— Nu puteţi scăpa! spuse încet Ahmed recăpătându-şi cu rapiditate aplombul, expresia de uimire preschimbându-i-se în una de mânie. *Nu veţi* scăpa!

El întinse torţa spre unchiul Ben, care ferindu-se de flacără se aruncă pe spate. Căzu greoi pe coate şi urlă de durere.

Urletul lui aduse un zâmbet rău pe buzele lui Ahmed.

— Aţi înfuriat-o pe Khala, ne anunţă el ridicând torţa deasupra capului şi căutându-şi pumnalul înfipt la brâu. Nu veţi rămâne lângă ceilalţi violatori ai acestei camere.

Fiuuu! Am scos un oftat de uşurare.

Ahmed se răzgândise. Nu ne va transforma până la urmă în mumii.

— Voi trei veţi muri în groapa cu catran, declară el.

Eu şi cu Sari am schimbat priviri îngrozite. Unchiul Ben se ridică în picioare şi ne înconjură cu braţele.

— Ahmed, n-am putea vorbi calm şi raţional despre asta, ca între oameni de ştiinţă? întrebă el.

— La groapa de catran, comandă Ahmed mânios, ameninţându-ne cu torţa.

— Ahmed – *te rog!* strigă unchiul Ben pe un ton umil, speriat, cum nu-l mai auzisem până acum.

Ahmed ignoră rugămintea disperată a unchiului meu. Împungându-ne cu torţa şi gesticulând cu pumnalul, ne forţă să ne mişcăm până la marginea gropii.

Catranul bolborosea zgomotos, cu un sunet urât. Flăcările din mijloc erau mici şi roşii.

Am încercat să mă îndepărtez. Mirosea aşa de urât. Şi aburul

ce ieşea de acolo era atât de fierbinte încât îmi ardea faţa.

— Veţi sări unul câte unul, ne spuse Ahmed.

Stătea la câţiva paşi distanţă, în timp ce noi priveam în jos la catranul clocotitor.

— Dacă nu săriţi, voi fi obligat să vă împing.

— Ahmed... începu unchiul Ben.

— Este datoria mea, spuse solemn Ahmed. Mie-mi revine onoarea să aduc la îndeplinire dorinţele lui Khala.

Aburii ce ieşeau din groapă erau atât de denşi, încât am crezut că voi leşina. Camera începu să se unduiască în faţa mea. Mă simţeam foarte ameţit.

Mi-am băgat mâinile în buzunare, ca să mă calmez, bănuiesc. Şi, cu o mână am strâns ceva de care uitasem.

„Cea care cheamă."

Mâna mumifiată pe care o purtam cu mine peste tot.

Nu sunt sigur de ce – pentru că în momentele acelea nu gândeam deloc clar – dar am scos micuţa mână mumifiată.

Am privit de jur împrejur, apoi am ridicat-o.

Nu prea pot explica ce mi-a trecut atunci prin cap. Eram atât de terorizat, atât de înspăimântat, încât mă gândeam la o sută de lucruri o dată.

Poate că am crezut că mâna mumifiată îl va distrage pe Ahmed.

Sau îl va interesa.

Sau îl va nedumeri.

Sau îl va înspăimânta.

Poate că doar trăgeam de timp.

Ori poate că inconştient mi-am reamintit legenda pe care mi-o spusese băiatul de la care o cumpărasem.

Legenda din cauza căreia i se spunea „Cea care cheamă".

Cum era folosită pentru a chema sufletele antice şi spiritele.

Sau poate nici măcar nu gândeam.

Dar am întors mâna mumifiată, şi, apucând-o de încheietura subţire, am ridicat-o în sus, deasupra capului.

Şi am aşteptat.

Ahmed se holbă la ea.

Dar nu se întâmplă nimic.

CAPITOLUL 21

Am aşteptat, înţepenit pe loc precum Statuia Libertăţii, cu mâna cea micuţă ridicată deasupra capului.

Aveam impresia că stăteam aşa de ore întregi. Sari şi unchiul Ben, priveau şi ei la mână. Coborând torţa cu câţiva centimetri, Ahmed aruncă o privire mai atentă la mâna mumifiată. Apoi ochii i se măriră şi gura i se deschise de uimire.

Strigă ceva. N-am putut înţelege ce anume.

Cuvintele erau într-o limbă pe care nu o mai auzisem. Probabil egipteana veche.

Făcu un pas în spate, expresia lui de uimire transformându-se în una de teamă.

— Mâna Preotesei! strigă el.

Sau cel puţin asta-i ce *cred* eu că a strigat – pentru că subit am fost distras de ceea ce se întâmpla în spatele lui.

Sari ţipă uşor.

Toţi trei priveam cu neîncredere peste umărul lui Ahmed.

O mumie sprijinită de zid părea că se înclină în faţă.

O altă mumie întinsă pe spate, se ridică încet, scârţâind din toate încheieturile.

— Nu! am strigat, încă ţinând în sus mâna mumifiată.

Sari şi unchiul Ben priveau cu ochii măriţi cum camera cea vastă se însufleţea. Cum mumiile scârţâiau şi gemeau prinzând viaţă.

Aerul se umplu de mirosul prafului antic, de mirosul putreziciunii.

În lumina plină de umbre, am văzut o mumie, apoi o alta cum se ridică drept în picioare. Am observat cum îşi treceau mâinile bandajate peste capetele fără feţe. Încet. Dureros.

Şovăind, mişcându-se ţepene, mumiile începură să se adune.

Am privit, îngheţat de groază, cum ieşeau din sarcofagele lor, cum se ridicau de jos, cum se aplecau, cum făceau primii lor paşi înceţi şi greoi, muşchii lor gemând şi praful ridicându-se din trupurile lor uscate şi moarte.

Sunt moarte, am gândit.

Toate. Moarte. Moarte de atâţia ani.

Dar acum se ridicau, ieşind din vechile lor sicrie, îndreptându-se spre noi pe picioarele lor grele şi moarte.

Picioarele lor bandajate fâşâiau pe podeaua camerei în timp ce se adunau în grup.

Fâş. Fâş. Fâş.

Un sunet uscat, supărător pe care ştiam că nu-l voi mai uita nicicând.

Fâş. Fâş.

Armata fără feţe se apropia. Braţele bandajate se întinseră, apropiindu-se de noi, scârţâind şi gemând. Oftând uşor de durere antică.

Ahmed observă groaza aşternută pe feţele noastre şi se întoarse.

Strigă iar ceva în limba aceea stranie, atunci când văzu mumiile ce avansau spre noi, fâşâind uşor, traversând hotărâte camera.

Şi atunci, cu un ţipăt de furie, Ahmed aruncă torţa în mumia din fruntea grupului.

Torţa lovi mumia şi căzu cu zgomot pe podea. Din pieptul mumiei izbucniră flăcări, care se întinseră imediat pe braţe şi în jos pe picioare.

Dar mumia continua să avanseze, fără să încetinească, fără să reacţioneze la focul care o consuma rapid.

Cu gura căscată, bălmăjind un torent de cuvinte în acea limbă misterioasă, Ahmed încercă să fugă.

Dar era prea târziu.

Mumia în flăcări era deja lângă el. Figura antică îl luă pe Ahmed de gât şi-l ridică pe umerii în flăcări.

Ahmed urlă de groază când se văzu înconjurat de mumii, care, gemând şi oftând sub bandajele lor îngălbenite se apropiau grăbite ca să-şi ajute colegul în flăcări.

Ele îl ridicară pe Ahmed deasupra capetelor şi se îndreptară cu el spre groapa cu catran.

Zbătându-se şi lovind cu picioarele, Ahmed scoase un alt urlet pătrunzător, când mumiile îl agăţară deasupra catranului clocotit.

Am închis ochii. Căldura şi aburii catranului se învârtejeau în jurul meu. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost tras în jos, înghiţit de întunecimea aceea aburindă.

Când am deschis-ochii, l-am văzut pe Ahmed îndreptându-se spre tunel, împiedicându-se şi urlând de groază în timp ce fugea. Mumiile rămăseseră lângă groapă, savurându-şi victoria.

Atunci mi-am dat seama că încă ţineam mâna mumifiată în sus, deasupra capului. Am lăsat-o încet în jos, privind la unchiul Ben şi la Sari. Stăteau lângă mine, cu feţele pline de nedumerire. Şi uşurare.

— Mumiile... am reuşit să bolborosesc.

— Priveşte, îmi arătă Sari.

Am urmărit direcţia privirii ei. Toate mumiile erau la locul lor. Câteva erau întinse, câteva erau proptite în unghiuri ciudate, câteva erau aşezate.

Erau exact la fel cum fuseseră atunci când am intrat în cameră.

— Ha?

Am trecut cu privirea prin toată camera.

Oare se mişcaseră toate? S-au ridicat, s-au grupat şi au venit spre noi? Sau doar ne imaginasem totul?

Nu.

Nu ne *puteam* imagina aşa ceva.

Ahmed plecase. Eram în siguranţă.

— Suntem O.K., spuse unchiul Ben recunoscător, îmbrăţişându-ne pe Sari şi pe mine. Suntem O.K. Suntem O.K.

— Putem pleca acum! strigă şi Sari fericită, îmbrăţişându-şi tatăl. Apoi se întoarse spre mine: Ne-ai salvat viaţa.

Cuvintele i-au ieşit din gură cu mare greutate. Dar au ieşit.

Apoi şi unchiul Ben îşi întoarse privirea spre mine şi spre obiectul pe care îl ţineam strâns în mână.

— Mulţumesc pentru mâna de ajutor, îmi spuse el.

* *

Am luat o cină enormă la un restaurant din Cairo. E un miracol că am reuşit să mâncăm de vreme ce vorbeam cu toţii odată, discutând înfierbântaţi, retrăind aventurile, încercând să

facem cât de cât lumină în cele întâmplate.

Am pus-o pe „Cea care cheamă” pe masă.

Unchiul Ben îmi zâmbi.

— Şi nici n-am ştiut cât de specială era mâna asta mumifiată!

Mi-o luă din faţă şi o examină îndeaproape.

— Ar fi mai bine să nu te joci cu ea, îmi spuse el serios. Trebuie să o tratăm cu grijă. Îşi scutură capul. Ce mai om de ştiinţă mai sunt şi eu! exclamă el vesel. Când am văzut-o am crezut că era doar o jucărie, un fel de imitaţie. Dar mâna asta s-ar putea să fie cea mai mare descoperire a mea!

— Îmi poartă noroc, e talismanul meu, am spus luând-o cu grijă înapoi.

— Poţi să mai spui *asta* încă o dată! îmi spuse Sari cu un zâmbet.

Cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus vreodată.

Când ne-am întors la hotel, am fost surprins că am adormit imediat. Am crezut că voi rămâne treaz ore întregi, gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat. Dar cred că eram extenuat.

Dimineaţa următoare, Sari, unchiul Ben şi cu mine, ne-am luat micul dejun în cameră. Eu aveau în faţă o farfurie cu jumări şi un castron cu fulgi de cereale. În timp ce mâncam, mă jucam cu micuţa mână mumifiată.

Toţi trei ne simţeam bine şi eram fericiţi că aventura noastră înspăimântătoare se terminase.

Glumeam, tachinându-ne unul pe celălalt şi râdeam de orice.

După ce am terminat cerealele, am ridicat deasupra capului mâna mumifiată.

— O, tu, „cea care cheamă”! am declamat cu o voce adâncă. Chem vechile spirite! Înviaţi. Înviaţi din nou!

— Opreşte-te, Gabe, pufni Sari.

Se întinse să apuce mâna, dar m-am ferit de ea.

— Nu e amuzant, mai spuse ea. N-ar trebui să te prosteşti aşa.

— Eşti laşă? am întrebat-o râzând de ea.

Am observat că era speriată de-a binelea, ceea ce m-a făcut să savurez şi mai mult mica mea glumă.

Ferindu-mă de ea, am ridicat iarăşi mâna.

— Vă chem pe voi, vechi spirite ale morţilor, am declamat. Veniţi la mine. Veniţi la mine acum!

Şi se auzi un ciocănit uşor în uşă.
Am ţipat toţi trei.
Unchiul Ben lovi paharul cu suc de portocale, care se răsturnă pe masă.
Am îngheţat cu mâna ridicată în aer.
Alt ciocănit.
Apoi am auzit un fâşâit la uşă. Sunetul degetelor bandajate ce se luptau cu clanţa.
Eu şi cu Sari am schimbat priviri înspăimântate.
Am lăsat uşor mâna în jos, când, uşa se deschise brusc.
Două figuri întunecate năvăliră în cameră.
— Mama şi tata! am exclamat uşurat.
Pun pariu că ai mei erau uimiţi de cât de fericit eram că se întorseseră.

Sfârşit